

Věrná

STRÁŽ

Týdeník Svazu Čechů z Volyně

Ročník II. - Číslo 43-44.

V Žatci dne 3. listopadu 1947

Cena 4 Kčs

Ne slova ale činy

Když před rokem jsme vydali první číslo Věrné stráže, bylo dost řeči o tom, že se neudrží, že k tomu nejsou lidé ani finanční prostředky, že nebude povoleno další vydávání a dokonce byly činěny pokusy o její zastavení. Bylo by zbytečné psát dnes o překážkách a obtížích, které bylo třeba zvládnout, překonat a odstranit, aby mohl být splněn úkol, který si Věrná stráž pro první rok vytkla. Vypadalo by jako sebechvála mluvit o tom, jak málo lidí dělalo tak mnoho, a to bez ohledu na ty, kteří stáli mimo, mohli pomoci a přece nepomohli, bez ohledu na nepochopení, nemístnou kritiku a často podivný postoj těch, kteří mluvili o zájmech všeobecných, ale měli na mysli zájmy především vlastní.

To byly těžkosti. Avšak Věrná stráž se nezalekla a zvítězila. Našla vřelé přijetí u všech dobrých a prostých, upřímných volyňských bratří a jejich přátel. Vytvořila zvláštní pouto sympatie, které ji pojí se čtenáři a její čtenáře dohromady. Získala jejich plnou důvěru a lásku proto, že se bezvýhradně a nekompromisně postavila za jejich zájmy a oprávněné požadavky vždy a za všech okolností. Našla cestu k jejich srdcím svou prostotou, oživila vzpomínky na krásné okamžiky na Volyni, zhodnotila účast volyňských Čechů v bojích za svobodu vlasti, vzpomněla hrdinů a padlých.

Věrná stráž byla první, která vítala naše reemigranty z Volyně. Každá rodina vol. Čechů obdržela ihned po překročení československých hranic tento radostný pozdrav bratří, kteří je očekávali. Věrná stráž je provázela potom do shromažďovacích středisek, přinášela nejdůležitější zprávy, rady a pokyny a šla s každým do jeho nového domova ve staré vlasti.

Věrná stráž se stala mluvčím všech vol. Čechů. Zastávala a zastává se především vdov a sirotek, invalidů a pozůstalých po padlých. Hájí zájmy sociálně slabých, vytýká nespravedlnost, ukazuje na křivdy, páchané na vol. Čechy.

Věrná stráž je naprosto nepolitická, nadstraničká a objektivní. A právě této okolnosti vděčí za uznání, které si získala u všech ústředních

Praha a Hradčany — symbol naší nezávislosti a svobody

Tvoříme novou společnost demokratickou cestou

Posels ví presidenta dr. Beneše mládeži

Milí mládí přátelé,

vzpomínka na 28. říjen, na vznik, život a mladost naší první republiky nutně vyvolává vzpomínku na mladé pokolení, které v ní vyrůstalo.

Byla to zcela nová mládež, která dýchala zdravý a silný vzduch národní svobody ve škole i v rodině. V ní — mohli bychom říci — dovršoval se český vývoj; jdoucí od národního vědomí k národnímu uvědomění a posléze k národnímu i lidskému sebevědomí. To byla, ona slavná cesta od našeho probuzení k naší státní samostatnosti. Mládež první republiky byla již mládeží rovné pátěře a neznala ponižený život svých otců a dědů, který tak výstižně vyjadřovaly někdejší pozdravy a oslovení. Vaši mládí

druzí z první republiky, milí přátelé, byli spoluvůdci velkého převratu, který se jmenoval demokratisace národní společnosti. V této společnosti se již neříkalo „milostpane“ a nezdravilo slovy „ponižený služebník“. Republikánská škola učila jedinému pozdravu pro všechny, který zněl prostě a zároveň opravdově. Bylo v něm vyjádřeno celé ono občanské zrovnoprávnění, které Masaryk shrnul do rčení: „Já pán, ty pán.“

Pozdrav, který dnes vyslovujete vy a my všichni s vámi, to pěkné a vlídné přání **d o b r é h o d n e**, symbolisuje vše, co bychom rádi viděli shrnuto v naší národní povaze. Je to ten slušný člověk, jak po něm toužil T. G. Masaryk a jak už nám právě v mladé republikánské

generaci vyrůstal. To je člověk, který nikdy svému bližnímu nezavídí, nýbrž přeje mu zplna srdce to nejlepší. To je člověk, který rád pomůže, kdo pomoci potřebuje, zvláště je-li sám na tom lépe než ti druzí. A je to také člověk, který svůj názor politický nebo své vyznání náboženské nikomu nevnucuje, nýbrž ctí názor a vyznání druhých lidí a dobře se s nimi snáší. To znamená, že vždy hledá spíše to, co lidi a zvláště lidi téže národní příslušnosti spojuje, nežli to, co je rozděluje a štělí.

V tomto duchu, který je duchem opravdu demokratických a svobodných lidí, byla naší republikou odchována mládež zdatná a statečná a všichni jsme na ni byli hrdí. Byla hotová chránit svůj stát štítem chrabrého srdce i dobře ozbrojenou rukou. Chtěl jsem jej bránit v roce 1938 s ní, se všemi věrnými občany a celým našim národem, neboť nevěrných a zbabělých duší byla u nás jen hrstka. Ale i když nám to bylo tehdy znemožněno, neznamenalo to, že jsme se vzdali a že duch statečnosti a odporu byl zlomen.

28. října roku třicátého devátého, kdy už naše vlast byla zaplavena a zotročena nacistickým nepřítelem, promluvil ten duch na pražských ulicích řečí tak jasnou, tak neohroženou, že nebylo třeba pochybovat o jeho síle. Tato síla útliskem ještě zhouževnatěla, ještě ztvrdla, jak už to je vroženo naší povaze. A když se projevila nejdůležitěji v odporu a v odbojných činech studentské mládeže, udeřil nepřítel s celou svou surovostí na tuto mládež.

17. listopad téhož roku, den tak strašný vzpomínkami na prolitou krev a tak slavný vzpomínkami na hrdinství přepadených a vražděných studentů přinesl celému světu důkaz, že v naší zotročené vlasti trvá silná a nepodplatná vůle ke svobodě i k novému boji za její vydobytí.

Je dobře, mladí přátelé, často si to připomínat.

Připomínáme si tím také skutečnost, že nepřítel, chtěje si podmanit náš národ, vedl jeden z hlavních úderů nejen

Ne slova, ale činy

(Pokračování se str. 1.)

úřadů v Praze. Svědčí o tom velmi jasně skutečnost, že každý případ spáchaného bezpráví, uveřejněný ve Věrné stráži, byl vždy vyšetřen příslušnými státními orgány a byla zjednána náprava. Věrná stráž považuje dnes, ve výročí svého zrodu, za svou milou povinnost poděkovati těmto činitelům a vynasnaží se svou dobrou pověst nejen udržet, ale utvrdit.

Věrná stráž jde do nového roku. A bývá zvykem při takových příležitostech přát si a slíbovat mnoho věcí dobrých. Přání a sliby samy o sobě však nestačí, nestojí-li za nimi pevná vůle a odhodlání dokázat ne slovy, ale činy to, co si přejeme a co slibujeme. Pevná vůle a odhodlání pomáhá rychle, prakticky a účinně tam, kde je pomoci třeba.

A tento program pomoci budí naším slibem do příštího roku.

Jaroslav Chudoba.

na školy vysoké, které po listopadovém krveprolití zavřel, nýbrž na školství vůbec, na všechny zdroje vědění a vzdělanosti naší a celého národa. Starší z vás si živě pamatují, s jakou záměrností zasahovali Němci — vetřelci — do učebné látky a jak měli spádeno zvláště na literaturu a na dějiny. Vyklešovali je, osekávali a zakazovali nebo je zneužívali pro rychlejší zotročení duší tím způsobem, že zcela hrubě a nestoudně falšovali pravdu. Věděli, že cesta do otroctví vede nevědomostí. Věděli, že Čech a Slovák, který nezná velikost a slávu svých národních dějin, bude soužen pocitem malosti a spíše se poddá cizí moci.

Věděli, že nejlépe může být ovládnut člověk nezdělaný, který si vůbec neváží svobody, neboť svoboda je právo na pravdu a tu on nemá, tu on ve své ztemnělosti není schopen odlišit od jejího padětku nebo od lži.

Věděli to, dělali to a přece nezvítězili! Zvítězila republika, vydobytá těžkým a tvrdým bojem, vydobytá láskou, věrností a vírou ve věčné vítězství pravdy.

Republika Československá slaví v těchto dnech dvacáté deváté výročí svého vzniku.

Jsou to její narozeniny a tu se vždycky sluší přijít s nějakým přáním.

Co lepšího bychom jí mohli přát, nežli mládež zase tak zdatnou, zase tak mravně i tělesně zdravou, která vyrůstá ve svobodné škole!

A které cesty, ptáte se, vedou k takovéto zdatnosti?

Mohu vám dát jednu radu opravdu spolehlivou: Nechoďte cestou, kterou naši mládež předpisoval nepřítel; dělejte pravý opak toho, co chtěl on a co už jen proto, že to vymyslí otrokář, mohlo přinésti prospěch jemu, kdežto našemu národu, naší vlasti jen škodu. To znamená: učte se, čtete dobré knihy!

Učte se radostně, chtějte vědět co nejvíce a chtějte vědět co nejvíce pravdy. Pravdu najdete ve dějinách a proto s láskou studujte dějiny, naše dějiny národní i dějiny světové. Práve na pozadí dějin světových uvidíte, jak velcí byli naši předkové, o jak velké věci usilovali jedni z prvých a jak se pro ně dovedli obětovat.

Shledáte, jak je tomu dávno, co v této zemi lidé uměli i životy dát za hodnoty vyšší, nežli jsou jen hodnoty hmotné nebo úzce osobní zájmy člověka za hodnoty věčné, jimiž jsou pravda boží i pravda poznaná, čest a svoboda národa a člověka.

Uvidíte také, že velikost národa nespočívá na jeho početnosti, nýbrž na velikosti jeho osudu a jeho poslání v dějinách lidstva a že právě po této stránce nepatří náš národ k nejmenším. Má tudíž i každý jeho člen právo na zdravé sebevědomí národní, kteréžto právo ovšem zase zavazuje, abychom svým životem a svými skutky zajišťovali toto sebevědomí pro pokolení příští.

Často slyšíte, že tvoříme novou společnost na podkladě lidové demokratické a na základě demokracie hospodářské, socialisující.

A slyšíte a také víte, že ji tvoříme cestou smírnou, demokratickou, nenásilnou, se zachováním všech práv svobodného člověka a svobodných lidí. Ano, v tomto duchu bude brzo dokončena i nová ústava naší republiky.

Novou spravedlivou společnost se tedy pokoušíme tvořit a budovat po svém, po česku, ve shodě se svou národní duší a s duchem svých národních dějin.

Kdekoliv tomu tak je, obohacujeme o svůj vlastní osobitý ton souzvuk národů slovanských a skrze ně celé lidstvo. A jakkoli se nám často zdá, že novotvaríme, je nicméně i tato naše práce splňováním odkazu jednoho z našich nejdražších učitelů, Mistra Jana Husa, s jehož statečností musíte i vy umět bránit pravdu a svobodu až do konce. Přes rozmezí několika věků vzkazuje i nám Mistr Jan Hus, abychom se milovali, pravdy každému přáli a dobrých násilím tlačiti nedali.

Je to veliké štěstí, že zase můžete ve svobodné škole naslouchati tomuto vzkazu, jímž veliký syn této země spojuje dávnou minulost s dneškem, kdy i my chceme svůj nový život založit na lásce, na snášlivosti a na odporu k násilí a křivdě.

Buďte zdraví, buďte pevní a stateční, mladí přátelé, buďte pravdiví milovní — dobrý den a na shledanou!

Náš 28. říjen

Evžen Valčík:

Létošní 28. říjen jsme oslavili ve znamení jednoty národa. Té jednoty, kterou tak nutně potřebujeme k zdolání všech překážek, stávících se nám v cestu našich budovatelských snah. Nelze ani jinak, máme-li vykonati práci, kterou jsme si uložili, abychom při tom nebyli jednotni. K jednotě nás zavazuje odkaz Masarykův k 28. říjnu a veliké úkoly před námi. Jen budeme-li jednotni, splníme tyto úkoly.

Naše síla byla vždy jen v jednotě. Tak nás učí dějiny a poslední boj proti okupantům. My si nemůžeme na trvalo dovoliti sobecké politikaření. Výrazem naší jednoty je národní fronta, která od prvních dnů našeho osvobození byla dobrým vůdcem národa. V národní frontě zastoupené strany

zdravě soutěžíce mezi sebou podnikli všechny tvůrčí síly národa k činorodé práci.

Jen rozumné soutěžení v práci upevňuje jednotu a sílí naši národní svébytnost a státní společenství. Naše zkušenosti z neblahých let posledních šestileté poroby nás nezklamou. Jasně nám dokazují, že cesta nastoupená po národním povstání byla správná a je jen třeba na této cestě zůstat i pevně se semknouti kolem národní fronty, která jediná je s to vyvésti nás z dnešních trampot a těžkostí. Žijeme duchem našich revolucí, které nebyly nikdy dobyvačné. Vyznačovaly se pravým a ryzím vlastenečným nenadřazujícím náš národ nad národy jiné.

Vlastenečtví, které podnikla naše

národní revoluce, vyrostlo z hlubokého etnického chápání národního života. Toto staré vlastenectví předznamenalo nás 28. říjen, jehož veliký význam oceňujeme i dnes.

Prošli jsme v nedávném šestiletí línou cestou utrpení. Toto utrpení musel snášet celý národ a toto utrpení také směřovalo celý národ, který zaměřil své kroky k jednotné metě spravedlivého sociálního uspořádání našeho národního a státního života. Budujeme nový spavedlivý sociální řád a na jeho budování musí být zúčastněn celý národ. Všechny složky národa musí přiložit ruku k dílu, aby svoboda, pro niž bylo prolito tolik drahocenné krve, byla skutečnou svobodou, odpovídající našemu národnímu charakteru a smyslu našich národních a demokratických tradic. Pohlédneme se jen zpět na to, co bylo za poslední léta po osvobození vykonáno. Bylo toho mnoho. Snad v žádné jiné zemi nebylo vykonáno tolik.

Z drápu sveřepých okupantů osvobozená země začala uspořádávat klidně bez jakýchkoliv sociálních ořesů své nejtežší hospodářské a sociální záležitosti. Výrobě byla dána pevná základna znárodněním podniku. Měna byla upravena tak, aby nebyl ohrožen náš hospodářský život. Pracujícím vrstvám byly upraveny životní podmínky tak, aby plynulý chod výroby nebyl rušen. Nastoupená dvouletka se zdárně provádí ve všech oborech našeho života hospodářského, kulturního a sociálního. Podařené překážky byly zvládnuty a národ byl uchráněn poválečného chaosu, který zachvátil mnohé velké a silné národy. Nemáme ještě za sebou všechny šedivé dny, ale tolik jistě můžeme říci, že to nejhorší máme za sebou a že i přes neřízené teošní neúrody přejdeme při rozumné a spravedlivé distribuci k dennímu pořádku a překonáme i tuto překážku.

Budujeme mír!

Lidsky krásná oslava 28. října v Sádce u Žatce

est. — „Pomníky padlých vojáků nejsou jen symbolem oběti a hrdinství, nýbrž jsou především svědomím lidstva. Jsou výstrahou všem žijícím, aby se uvarovali válečných tragedií. Mír je zapotřebí vášnivě tvořit od jednotlivce k jednotlivci, od dědiny k dědině, od města k městu, od státu až ke kontinentům. V době velkého světového neklidu je nutno v zájmu existence lidstva odstraňovat všechny příčiny sporů a usilovat o sbratření lidstva. To jsme povinni všem mrtvým, kteří přinesli největší lidskou obět. Nesmíme také zapomínat na ženy a děti po padlých a umučených obětech války. Ženy i děti patří péči celého národa. Těžký je osud vdov, těžký je úděl sirotek. Povinností nás všech žijících je, abychom umožnili vdovám a sirotkům snesitelný život.“

To jsou závazná slova, která pronesl ve svém projevu při odhalení památníku obětem války v Sádce u Žatce

Vše toto bylo nám možno zařídit jen díky tomu, že národ byl v rozhodných okamžicích jednotný. Přes různá nedorozumění došlo se vždy s rozvahou k potřebné jednotě a myšlenka spolupráce všech v národní frontě zvíťazila. Zvíťazila a tím zvíťazil celý národ a dal se opět na cestu klidného vývoje. Po každé bouři se brzy vyjasnilo, neboť se došlo vždy k přesvědčení, že všichni zmohou mnoho a že republika patří všem, kteří jakýmkoliv způsobem pracují na její výstavbě. Nemáme dnes privilegovaných kast v našem státě. Každý občan musí se ve svém úseku působnosti zúčastnit společně budovatelské práce a čím více se té práce vykoná, tím se přičiní o dobro celého národního společenství.

Upevňováním jednoty v národě silí náš celý hospodářský život i naše mezinárodní postavení. Každá nesrovnalost v národní rodině způsobila by v zahraničí oslabení naší posice a projevila by se nepříznivě v našem národním hospodářství. Nikdo nesmí z důvodu sobeckých hazardovat s kolektivním zájmem národa a státu. Národ je vše a k němu musí být zaměřeny snahy všech veřejných činitelů. Národ je dnes reprezentován stranami národní fronty a k této národní frontě musí být upřen zrak všech, kteří jsou povoláni k tomu, aby jménem národa mluvili a jednali.

Vše, co doposud bylo vykonáno, a vše, co ještě pro blaho vlasti bude muset být vykonáno, neslo a ponese pečeť národní fronty. Byla dobrým kormidelníkem, vedla naši národní a státní loď dobře. — Ať jí vede dál k rozkvětu republiky a k blahu národa. Sdružení kolem národní fronty dokážeme, že správně chápeme smysl a obsah našich osmadvacátých říjnu.

člen ONV v Žatci Miroslav Bureš. Je bohužel smutnou zkušeností, že se ještě na mnoha místech setkáváme s nepřekonatelnými jevy, které hzdí náš veřejný život. Je skutečnou úlevou, najde-li člověk skutečně bratrsky a zdravě žijící místo, jako je vesnička Sádek. Oslava 28. října spojená s odhalením památníku je toho dalším dokladem. Občanstvo jak ze Sádky, tak z okolí se k této slavnosti sešlo v hojném počtu. Sbor volyňských zpěváků velmi krásným způsobem přispěl k dobré úrovni slavnosti. Po vysvěcení památníku bařoukou pravoslavné církve o. Zachem ze Žatce provedl akt odhalení člen ONV Miroslav Bureš, aby pak předal památník do péče místní správní komise, zastoupené jejím předsedou Josefem Hubálkem. Dětsky upřímným přednesem básní dojal srdce přítomných žáčky školy v Sádce. V závěru slavnosti promluvil k přítomným bratrsky a heřlivě za Svaz Čechů z Volyň jeho tajemník poručík Jaroslav Chudoba. Krásná slavnost byla zakončena státní hymnou. Sádeckí jisté nezapomenou na tuto slavnost.

Jiří Rébl-Volyňský:

Zapomenuté mohyly

Dušíček den zas přišel v naše kraje, zálučný podzim krásou barev hraje. Svět upadá v hluboký zimní sen, les zrudlý červení je krví potřísněn. Mohyly reků v dálce na bojišti krvavou barvou skrání zrudlé listí, jako by z starých ran přýšela nová krev...

Tisíce hrobů kol dukelských strání jak jizvy hnisavé zapadly

[k nepoznání, na mnohých kříž se chýlí nakloněný, po mnohých hrobech znaků vůbec [není, jsou zarostly mechem a trsy trávy, pasou se na nich goralovy krávy a svými kopyty deptají svatou zem...

Zde pusto, smutno po celý rok bývá, nikdo se na mohyly nezadívá, nikdo zde hlavu zbožně neskloní, nikdo za padlé slzu neroní, nad hroby nikdo nerozžehne svíci... jen občas goral sepne tvrdé dlaně, odřká nad mohylou „Anděl Páně“ a na fujaru začne smutně hrát

zádušní písně, plně stesku... žalu... Dušíček dni zda zavítáš v ta místa, kde tekla krev, krev bohatýrů čistá, zda rozžehneš tam dušičkovou svíci

svíci svý tvrdý, věčný bohatýrský sen... My s nimi jsme... my v upomínce [živé rozžehnem za ně svíce smutné, tklivé v svém srdci... svíce nehasnoucí, jenž hořet budou dotud v nás, dokud nám v těle srdce bude tlouci... Dokud nám v těle život bude plát ty svíce planout budou... zářit... hřát...

Jiří Rébl-Volyňský:

Na Dušičky včera a dnes

Přetěžký soumrak nad Duklou se [snáše] a rachot děl otrásl jeho tmou... Smrt kosila hrđinné reky naše a kropša zem krví zarudlou...

Do boje šly profidlé naše řady, Dušíček den je v bitvu provázal... šly v útok, mstít za padlé kamarády, kříž za křížem ze země vyrážel...

Dnes soumrak těžký nad Duklou [se stie... hrobové ticho, smutek vládne tam... Vzpomínka vděků z republiky celé nese se k těmto tichým končinám...

Smutně se kříže v mlhách temných [kloní] a pole chvály značí stínem svým... Tisíce hlav se kloní dnes jak loni a světla rozžehá hrdinům polehlým...

Věrní v boji - věrní v práci

Dne 26. října 1947 v malé obci Zimoři na Úštěcku, okres Litoměřice, byl slavnostně odhalen památník z leštěné žuly se státním bronzovým odznakem a heslem „Věrní zůstaneme“. Odznak tento věnovalo ministerstvo nář. obrany. Památník nese nápis: „Obětem odboje druhé světové války 1939—1945.“

Slavnosti se zúčastnil za ministra národní obrany arm. gen. Svobodu p. div. generál Oldřich Španiel z Litoměřic.

Po slavnostním projevu p. div. gen. Španiela učinili projevy p. předseda ONV z Litoměřic Laibner a okresní osvětový pracovník p. inspektor Peříček.

Všechny projevy byly nepolitické, krásně pročitěné v úctě ke všem obětem v odboji za naše osvobození. Při slavnosti účinkoval pěvecký sbor volyňských Čechů z Chotíněvsi a nakonec na zesnulé a umučené vzpomněl modlitbou p. Tuček, děkan z Úštěku. Na slavnosti též účinkovala vojenská hudba z Litoměřic, čestná rota vojínů, legionáři, hasiči a zástupci Sokola. Slavnost se za přispění všech místních občanů a za účasti celého okolí opravdu vydařila.

Níže přinášíme projev div. gen. Oldřicha Španiela.

Je opravdu dojemné, že Vy, volyňští Češi, kteří teprve před nedávnem jste přišli do tohoto kraje, abyste si založili nové domovy, vzpomínáte trvalým památníkem těch, kterým osud nedopřál vrátit se s Vámi do osvobozené vlasti. Přišli jste sem do zcela nových poměrů a mnozí z Vás měli opravdu krušné a svizelné počátky, než si upravili a dali do pořádku vše, aby mohli řádně hospodářit. Nebylo často strojí a potřebného nářadí, často nebylo také ani živého inventáře a k tomu četné jiné nedostatky a nedopatření všeho možného druhu. S pílí a houževnatostí Vám vlastní, tak jak se projevovala již v práci Vašich dědů a otců na Volyni, dali jste se do budovatelského díla a zakotvili jste zde spolehlivě a pevně a doufáme, že na věky, na této osvobozené půdě. A sotvaže jste překonali tyto velké průkopnické potíže, nečkáte se odradit od dobrých zvyků a tradic, které byly vždycky tak charakteristické pro volyňské Čechy a splácíte povinnou daň díky a úcty svým příbuzným a krajanům, kteří přinesli obět největší pro osvobození vlasti, obět života.

Vzpomínám opravdu s pohnutím a s vděčností velkého díla volyňských Čechů, neboť i v první v druhé světové válce měl jsem příležitost z vlastního poznání ocenit, co všechno bylo vykonáno. Již v první světové válce, když jsme organizovali Českou družinu na Rusi, velká část jejího mužstva byla z volyňských Čechů. Byli z prvních nadšenců, kteří se rozhodli se zbrání v ruce bojovat za svobodné Československo. Později, v době bitvy u Zborova, volyňští Češi tvořili v našich legiích již celý prapor.

Ve druhé světové válce účast volyňských Čechů byla ještě slavnější a pronikavější. Náš československý armádní sbor v SSSR by nemohl být postaven, kdyby nebylo oně početné, uvědomělé, vlasteneckým duchem prochnuté emigrace volyňské. Ve všech bojích, které prodělala naše československá jednota na východní frontě od Sokolova přes Kyjev, Bílou Cerkev, Duklu, Malou Fatru až po osvobození Prahy, účast Vaše byla vždy pronikavá. Vždyť až do příchodu na osvobozené území Československa jádro našich sil tvořili jste právě jenom Vy. Cesta, kterou jste prodělali z ruských plání přes karpatské hory

a přes území Slovenska a Moravy až do Prahy, je poseta četnými rovy těch, kteří v krutých bojích padli. Malá Vaše kolonie, čítající jen několik desítek tisíc duší, zaznamenává na čestném místě svých padlých přes 3.000 mužů. A kolik tisíc jich bylo raněno a kolik zahynulo za německé hrůzovlády na Volyni. Přes Vaše dědiny přehnal se několikrát válečná litice a zničila to, co tři generace pracně zde vytvořily s nadšením a láskou k domovu, který si zvolily za svůj. Což osada Malin není stejným vykičňníkem všemu lidstvu jako jsou jim Lidice?

Když pohlédneme na dílo vykonané volyňskými Čechy, tu musíme spravedlivě přiznat, že není žádné jiné kolonie v zahraničí, která by přinesla tak velké oběti své mateřské zemi, jako volyňští Čechové. Ale není také jediné složky v národě, doma, která by byla tak krutě postižena, jako tato naše zasloužilá větev volyňská. Má největší ztráty na životech i na raněných a jistě také ztráty na majetku byly z největších. Je dobře si to uvědomit a naši povinností je, tuto skutečnost stále zdůrazňovat, neboť ne vždy každý je si vědom velikosti činů a obětí, které přinesli tito věrní Českoslováci pro osvobození své staré vlasti.

Skláníme se proto dnes všichni v úctě a s pocity vděčnosti před památníkem, který zde v Zimoři odhalujete svým padlým spoluobčanům. Nezapomeneme na ně nikdy, tak jako na ně nezapomenete nikdy Vy. My, vojáci, kteří jsme s nimi prožívali všechny ty dobré i zlé chvíle, jak je válka přináší, kteří jsme prožili společně s nimi i úspěchy, my, při vzpomínce na ně nemůžeme než vyjádřit spolu s údivem nad jejich hrdinstvím své neupřímnější díky. Díky za podporu, díky za bojovou činnost, díky za ty nesmírné oběti, kterými byla otevřena brána k návratu do osvobozené vlasti. Hroby jejich jsou rozsety po všech východních bojištích této války. Veliké dálky ani nedovoli, aby ti nejbližší mohli občas je navštívit a položit aspoň na ně hrst květin, jako pozdrav z osvobozené vlasti. Snad je i čeká osud zapomenutých vojenských hrobů. Necht' však všichni ti velcí mrtví klidně spí v bratrských zemích tam na východě. Vykonali svou povinnost, svou velkou, syatou po-

vinnost a my vždycky s vděčností na ně budeme vzpomínat. A po našem odchodu tento památník bude hlásat všem, kteří převezmou Vaše dědictví zde na osvobozené půdě, slávu a velikost obětí volyňských Čechů.

~

Vojtěch Kučhynka:

Volyňští Češi v okr. Planá u Mar. Lázní (Z Úterý)

Malé a hodně staré městečko, vlastně městys Úterý je pohádkově jakoby uloženo v kráteru sopky, která před mnoha a mnoha tisíciletími chrlila svůj žhavý proud kolem sebe. Dokonala, když se přivážely obrovské proudy vod z ledovců, které roztrhly kráter, zanechavše za sebou sta metrů hluboké a široké strouhy. Tyto obrovské stráně oživila později vegetace, zvěř i pastvo a nakonec přišli lidé. Tak vyhlíží náš kraj. Stojíš u prvního domku na severní stráně a pod sebou máš ostatní obec i s věží kostela. Že bylo městečko české, svědčí některé budovy, neboť na radnici ještě dnes se skví letopočet 1561 a nedaleko dům z roku 1595. Vzpomeneme-li historie, víme, že roku 1620 byl popraven zdejší český pán Křištof Harant z Polžic, nedaleko od Bezdružic, tedy byl popraven za 59 roků po postavení úterské radnice. Městečko Úterý bylo také po delší dobu sídlištěm husitských vojsk Žižkových, která odtud podnikala tažení na Chebsko i jiné strany. Městečko má svůj fím.-katoľ. kostel a mimo to velkou kapli nahoře u hřbitova, která svou velikostí rovná se mnohému kostelu. Zeje však stále prázdnotou, není užívána a chátrá. Obojí patří klášteru Teplá a je jenom škoda, že jí nemohou (nesmějí) používat jiná vyznání. Domnívám se, že by bylo jen Bohu milé, kdyby církev československá, nebo pravoslavná, ještě lépe obě dvě, mohly této používat pro duchovní útěchy zdejších občanů, jichž je zde dosti početně zastoupeno. Tato kaple by pro tento účel úplně postačila, a-e co je to platné, když se nechce. Domy jsou skoro vesměs staré a mnoho z nich jest již určeno k zbourání, neboť nestojí za opravy. Ulice jsou vedeny cik cak, každý stavěl jak a kde chtěl. Obec má tři rybníky (některé již byly zrušeny), rozsáhlé lesy a bohatý revír na škodnou. Daří se zde ovoce a silné větry se přehánějí nad obcí. Letos veimí trpěla suchem a vodovod velmi často jevil nedostatek vody. Jsou zde lázeňské prameny ve volné přírodě a tak úterští i okolní občané často s' zajdou na kyselou vodu, která nic nestojí. Ale! Pro hospodáře-rolníky je zde krajina trochu obtížná, neboť je třeba vyjetí potahem do velkých kopců, nežli se dostane do polí. Němců zde bylo kolem 1200 osob, počítaje v to uprchlíky. Podle podání bylo to hnízdo nacistické a esesácké, jehož vůdcem

byl německý řím.-katol. farář. Několik prvních osídlenců zabralo lepší budovy a zbytek zabralo pro sebe pastevní družstvo. A jako všude jinde, tak ani zde nestačilo pastevní družstvo sklídití úrodu zbylou po Němcích, zůstalo tedy mnoho a mnoho hektarů nesklizeno, neposekáno, počínaje pšenicí a konče ovsem, brambory nevyorány a řepa nesklizena. Milionové škody. Přijížděly jedna brigáda za druhou, vojsko, studenti i švadleny a jako jinde, tak i zde nadělaly brigády mnoho škod na domech, bytovém zařízení a hosp. strojích. Osídlenci místní i okolní se na lecčemž přizpůbili, protože to a to se jim líbilo, ono se jim hodilo do zásoby a buď to dostali přiděleno předsedou MNV, nebo zabrali i bez dovození. Zkrátka leckdo se přizpůbil a žádá kontrola, ani hlídka na to nestačila. Neznámými hrdiny bylo rozbíjeno bytové zařízení, v noci utrhány závory i zámky, vždy se našel zadní vchod do domu, hledány poklady pod podlahami, bourány schody i zdi a kdejaký hadr, kniha, papír, obrazy i nářadí, vše bylo rozházeno a zničeno v bytech. Strašné dílo zkázy. Člověk nevěděl, má-li nad tím vším plakat, či politovat zatemnělé mozky, které tolik škod našemu národu natropily.

A do tohoto stavu přišli volyňští Češi. Musí být každému uvědoměnému člověku líto, že tak zasloužilí lidé byli do takové bídy uvrženi. Nevěřil jsem, že by zde zůstali, ale musím přiznat, že jsem se mýlil. Několik jich po zhlédnutí této hrůzy odešlo, ale přišli další a zůstali. Bože, Bože, tak skromní lidé nejsou snad k na-

lezení. Vdova, již padl muž za osvobození naší vlasti, tam staří rodiče, jimž padl jediný syn-živitel, tam zas válečný invalida, tu dvojnásobný legionář, zase vdova s dětmi a opět vdova, a tak bychom mohli psát stále o lidech, kteří přinášeli největší oběti pro naše osvobození, každý chytí koště a nějaký starý, pohozený koš a již začíná úklid v chatrných domech, mnohde s vytloučenými okny a trvá moc dlouho, nežli tu všechnu hrůzu z domu vyklidí. Skromní lidé. Ráno navštívím jednu rodinu a prosím, ve staré posteli měla žena dvě prkénka a na nich dvíčka od chlívka, na kterých spala. Raději dále o tom nepsat. Přišel zkoušení, zastrašení a zakřiknutí lidí. Někdo jim radí, někdo není rád, že se zde usadili. Proč, jen snad Bůh ví. Nastává čilý ruch, a předseda MNV má jistě mnoho starostí, protože někdo z Volyňských nemá v jeho skoro-bouráčce takřka nic. Ale i to je časem zdoáno alespoň tak, aby měli kousek starého nábytku a něco v hospodářství. Nechtěl bych být nyní v kůži předsedy MNV, který si vše nechal na sobě a nyní má postačit vyhledávat a přidělovat. Horší je to s hospodářskými stroji. Ač jich zde bylo dostatek, dokud zde byli Němci, chybí nyní všechno a musí se začít znova. Lépe jsou na tom místní osídlenci. Dříve přišli, dříve meřou. Nepovažují ale za dost lidské, aby některý osídlenec měl vše i do zásoby a volyňský Čech nic. Nebylo by spravedlivé, jestliže osídlenec půjčí volyňskému nějaký stroj na chvíli a žádá za to úplatu v penězích nebo odpracováním na jemu přidělených polích.

Ne, to by spravedlivé nebylo, neboť stroje nejsou ještě majetkem osídlence a za druhé nemá jich mít do zásoby, když druhému chybí. Každý má pracovat na svém a ne aby jeden dělал pána a druhý jemu sluhu. Tak jsme si to nepředstavovali. Nebo ti první již zapomněli, jak sem přišli? Ale i to pomine, neboť někteří se s volyňskými dělí, a předseda MNV jistě v nesprávných případech zakročí a trpět je nebude.

Volyňští pracují, ořou, sejí, dříví rubají a dobytek pasou, aby ušetřili krmivo pro zimní dobu. Potřebují však několik slabších koní, jsou na ně zvyklí a již také k vůli zdejšímu terénu, ale není možno nikde jich sehnat a to je mrzí. Jsou zvyklí na rovinu a zde musil zakotvit v pahorkatině. Jsou tedy pro oba důvody trochu mrzutí. Dovedou však brzy zapomenout, vidí-li spravedlnost a také se za spravedlivou věc postavit. Vydří-li v této zásadě, pak by se naši lidé mohli od nich lecčemž přiučit.

Proto jim říkám: „Koně později seženete a z obce si učiníte lázeňské a výletní místo, budete pak spokojeni, neboť o návštěvy nebude nouze, které vám i prospěch přinesou, protože náš český člověk má takovou panenskou přírodu rád. Proto zůstaňte, buďte snášenliví, pracujte dobře a s každým, kdo to myslí s národem a republikou dobře, bez ohledu na jeho politické názory. Nehleďteje politického straníka, nýbrž hleďteje vždy člověka. Společnými silami se dlo podaří, zmůžete vše a nakonec budete šťastni.“

A Volyňští si tak počínají.

Dr. Jos. Folprecht:

Volyňané severní Moravy

Měl jsem příležitost navštívit naše volyňské Čechy na severní Moravě. Je zcela jasně vidět, že si svůj boj dobojují úspěšně. Zdálo se mi, že ta krásná odlišnost jejich statků i poli i tam se dá už zdaleka poznati. Úrodu mají velmi dobrou, práce už tam vykonali velmi mnoho, bojují leckdes se značným neporozuměním, někdy i nepřátelstvím svých sousedů, ale je vidět, že svou prací, vytrvalostí a trpělivostí přemohou všechny překážky, čekané i nečekané i zde, a že si v brzké době vymohou nejen přívětivost, nýbrž i uznání a úctu, ba že se stanou i u nás vzornými občany.

Zajisté se každý potěší, že najdeme už i tam, na př. v Libivě u Mohelnice předsedu místního národního výboru Volyňana Jana Palu. Bylo velmi příjemno posedět i informovat se o poměrech Volyňanů u něho i u druhého rozvážného Volyňáka v Libivě, Josefa Paly, který imponuje klidem a pevným pohledem do budoucnosti. Je radost hledět na tyto lidi i na jejich ženy, které jsou plny energie v práci a velmi ostře a beze zloby posuzují poměry, z nichž odešly a srovnávají je s těmi, v nichž žijí a s nimiž se sžívají nyní. Takoví Volyňané, jako

Klabanové a Michálek ve Velkých Losinách jistě dosáhnou brzy toho, že místní národní výbor se bez nich neobejde, neboť, ač ještě mladí, mají rozhled, zkušenosti, chuť k práci a sílu k přemáhání všech překážek.

I jinak jsme se potěšili s Volyňany: mají sice dosti starostí, dosti stesků, většinou oprávněných, mnohdy velmi

těžkých, ale konec jejich úvah vždy vyústí v radost; jsme doma a jsme rádi, že jsme doma.

Jsou to jen úryvky, které zde podávám. Jedna věc zdá se však už býti úplně jasná: Volyňané zůstanou i u nás tak pevným, pracovitým a životem správně poučeným elementem. Ve všem se s námi sžítí nesmějí.

Hradečané dobří pracovníci, volyňští Češi dobří hospodáři

Do naší redakce se dostavili dělníci z 14členné brigády, která byla vyslána do Staňkovic u Zátce k panu Jiřimu Zďárskému, volyňskému Čechu, který potřeboval pomoci při česání chmele. O těchto chmelových brigádách jsme slyšovali vždy jen pochybné řeči, ale přál bych každému viděti radost dělníků, kteří z okolí Velkého a Malého náměstí v Hradci Králové pod vedením Františka Kareše pracovali u J. Zďárského. Říkají: „Celá rodina byla k nám velmi pozorna. Jídla i pití jsme měli dostatek, spali jsme dobře. Abychom

dokázali naši spokojenost, pracovali jsme všichni s velkým vypětím od 5 hodin ráno do setmění. Za šest dnů naši práce jsme očesali čtyři chmelnice. Vedoucí Kareš, který v době své dovolené jel pomoci na brigádu, načesal sám 101 větel. Řeknu vám, že při loučení jsme se ani za slzy nestyděli. Hospodář byl spokojen a my měli radost, že jsme mu mohli pomoci. Volyňští Češi jsou dobří lidé — musíme jim za každou cenu a kdykoliv pomoci. Naše brigáda si to vespolek slíbila.“ Není to krásné zjištění?

U našich reemigrantů z Volyně

Dr František Karas

Jižně od silnice Most—Chomutov, těsně při uhelné oblasti, leží poměrně rozsáhlá obec Strupčice, v níž našlo domov několik rodin našich volyňských Čechů od Lucka a Dubna.

Před válkou bývalo ve Strupčicích 230 domovních čísel s 1500 obyvateli převážně národnosti německé, kromě několika našich lidí ze smíšených manželství.

Tak jako sousední vesnice mají Strupčice obyvatelstvo dvojího druhu: zemědělské a hornické. Tato druhá vrstva odchází denně za prací do Ervénic, do Mostu a na důl Beta blízko Okořina.

Hospodářství jsou dnes všechna obsazena Čechy, a to jak z vnitrozemí, tak z ciziny. Volyňští krajané, kteří se tu usadili, byli příslušníci proslulé Svobodovy armády, jež pomáhala hnát nacistická vojska z Ukrajiny přes Halič k průsmyku Dukelskému, který po prvé v dějinách zdolali. Zde jich také čtvrtina padla, než mohli ostatní pokračovat ve vojenských operacích, jež vedli přes Slovensko na Moravu a dále až k matičce Praze, kterou zatím zachvátila vlna povstání.

Každý rolník ve Strupčicích má plný příděl půdy, někteří ještě obdělávají více polí do doby, kdy bude provedeno scelování pozemků. Půda je dobré jakosti, vyžaduje ovšem pilné práce, protože byla po několik válečných let zanedbávána.

Společenský a kulturní život se rozvíjí pomalu, což je pochopitelné, když sem — jako všude do pohraničí — přišli lidé z nejrůznějších koutů naší vlasti i z ciziny. Zatím je v obci hasičský sbor, který má 25 mužů, 10 žen a 10 členů dorostu. Jeho starostou je agilní krajan Václav Mesner, který už obstaral přes 200 m hadic. Tento pokrokový rolník z Volyně je také předsedou honebního spolku, místopředsedou rolnické komise na okrese chomutovském, jakož i Jednotného svazu českých zemědělců.

Největší a nejvzornější hospodářství má ve Strupčicích krajan Mesner z Kněhyněk u Lucka. Když sem jako zahraniční voják přišel, byl dobytek z valné části starý a jalový, vepřový kus nebyl v tomto velkém stavení ani jeden. Dnes má řadu větších kusů i menších prasátek, krásný hovězí dobytek i koně, které koupil v chabém stavu, ale přivedl je do pořádku. Podobně je tomu s drůbežárnou; majitel chce mít vzorný chov leghornek.

Letmý pohled po dvoře ukazuje, že stavení dostalo výborného hospodáře. Stodola, která nebyla po celou válku vůbec opravována a kterou převzal krajan Mesner se střechou dřevou jako řešeto, je dnes opravena. Hospodář má v plánu postaviti nové chlevy pro vepřový dobytek — rozpočet činí při vši úspornosti 50 000 Kčs.

Rod Mesnerův zapsal se do dějin volyňské větve našeho národa zlatým písmem. Jeden z bratrů — Vladimír

Alois — vedl vzorné obchodní družstvo v Kněhynkách a byl po řadu let předsedou České matice školské v Lucku. Václav se vyznamenal jako inspektor českého hasičstva na Volyni v dobách, kdy její část patřila Polsku. Dostal několik diplomů — mimo jiné kříž za zachránění hynoucích, který byl udělen jen 19 osobám; vynesl totiž z vody několik rodin, které seděly při povodni na střechách, a z luckého gymnasia, které hořelo, dvě studentky, spustiv si je dolů po laně.

Nejen Vladimír a Václav, nýbrž i dva další bratři zúčastnili se válečného tažení proti nepříteli. Václav s dvěma dcerami, z nichž jedna dosáhla hodnosti podporučíka, druhá je prostou

rotnou, a synem, který sloužil ve spojenecké armádě od r. 1939 do r. 1945. Všichni prošli Slovenskem a po revoluci převzali hospodářské usedlosti — Vladimír v Levonicích u Postoloprta, kde má překrásnou chmelnici přímo u řeky Ohře, ostatní dva bratři u Dvora Králové, jen tři kilometry od Bílé Třemošné, odkud pocházel rod Mesnerův a odkud se přestěhovali předkové v letech sedmdesátých či osmdesátých na Volyn.

Všichni tito sedláci jsou velmi vzdělaní a znají — jako volyňští krajané vůbec — několik jazyků. Milují půdu, která jim byla přičtena, a budou pracovat jako nejlepší strážcové našeho pohraničí.

Stěžujeme si . . .

Svaz Čechů z Volyně obdržel dopis asi tohoto znění:

„Jsem reemigrantka z Volyně a v Petrovicích byla mi přidělena zem. usedlost čp. 302, kterou před tím zpravovalo HPD. Proto, že jsem přišla pozdě, nesklízela jsem nic. Když mi tuto usedlost předávala OKMZ v Ústí n. L., nabízel mi také osetou půdu, a to 1.75 arů ovsu a 35 arů ječmene. Souhlasila jsem, avšak když jsem požádala o tuto půdu, správce HPD p. Pekárek odpověděl mi, že jsme do Petrovic neměli jít, co tu chceme dělat, co dáme dobytku a že má strach, že nebudeme mít sami co jíst. Ale když prý tak naléhavě o tuto půdu žádáme, že si ji můžeme od něho koupiti po 1000 Kčs za 1 ha. Souhlasila jsem i s tímto návrhem. Pan Pekárek mi ukázal pole, se kterého mi dovolil sklídit ječmen a oves. Ale na druhý den ráno poručil dělníkům, aby ten oves, který mi slíbil, vysekali pro HPD. Nesouhlasila jsem s takovým jednáním, a když moje námitky odbyl výsměchem, přivezla jsem si se slíbeného mi pole 3 forky ovsu bez jeho dovolení. Pan Pekárek byl o tom ihned zpraven, vynadal mi a podal na mne trestní oznámení a oznámil mi, že se vynasnaží, aby mi byla uložena ta nejvyšší pokuta.“

A tedy se ptám: je to možné, aby za to, že bez reptání osidlujeme vyřabovaná hospodářství bez mrtvého inventáře, bez krmiva a bez prostředků na přečkání těch několika krutých měsíců zimy, aby za to, že se domáháme, aby byly splněny dané nám sliby, aby za tohle všechno byli jsme trestáni.

Když jsem byla ohledně toho na OKMZ v Ústí, řekli mi, abych HPD nedala nic, že ono tato pole přece nechalo k dispozici novým osídlencům, dokonce přečetli mi i zápis o tom a sdělili mi, že o odevzdání této půdy byl vyrozuměn i MNV v Petrovicích. Vrátila jsem se uklidněna do Petrovic, tam ale o ničem prý nevěděli, a proto jsem jela zase do Ústí a požá-

dala jsem OKMZ o opis toho zápisu. Tu však k mému velkému překvapení mi sdělila OKMZ, že opis mi nic nepomůže, že pokutu budu muset zaplatit.

Vím, že Svaz Čechů z Volyně již mnoha našim krajanům pomohl a poradil a že mě nenechá v zoufalé situaci bezradně spílat na osud.

Zdeňka Bigalionová.

Při čtení článku „Otazník nad pohraničím“ uveřejněném v č. 37 V. S. jsem neodolal a chopil se pera. Jsme šikanováni na každém kroku. Přednostní právo máme, ale od zadu. Ze statků, které jsme převzali, obilí a vojtěšku si sklídl někdo. Toho se nám dostalo v mizivém procentu. — Nyní se scelují pozemky a zase, kdo je u vesla, bude mít pole blízko a samou dobrou bonitu. Pro volyňské reemigranty jest skoro pravidlem: nehorší bonita a nejzdálenější pole. Byli jsme v Praze na ministerstvu zemědělství. — Pěkně s námi jednali. Slíbili, že do týdne u nás budou. — Týden je pryč a nikde nic. Budeme mít z toho jen tolik — další msta za „vzpou-ru“. Ti sami budou oceňvatí statky a vše, co se ve vsi děje, mají ve svých rukou. Žádali jsme nápravu poměrů na okrese. Výsledek nás přesvědčil o jednotném řetězu, který táhne jen jedním směrem. Co se týče úvěru, jak jest psáno ve výše uvedeném čísle v článku „Investiční úvěry“, mohu říci, že nám půjčili, ale za jakých podmínek. Záložna rolnická v Krnově si na několik tisíc Kčs nechala předem několik set Kčs úroků a k podzimu celou sumu vrátit. Jestli se nám podobná „pomoc“ vyplatí, to je otázka. — Bylo by o čem psát. Zabralo by to mnoho místa. Muselo by se uvést, jak nám úmyslně o žních jezdili po obilí s traktory. V sousedství při sečení luk si odhrabali celé pokosy trávy. To jako by se nic nestalo. Trpíme a věříme, že přijde doba a život vejde do svých kolejí. — Reemigrant z Brumovic, Slezsko.

Volyňští krajané v zámorí a cizině!

Podivuhodná větev volyňská, která více než 80 let dlela mimo hranice své vlasti, prodělala kus své vlastní historie. Z původní oblasti kolem Dubna, Rovna, Zdobunova, Lucka, Kovelu a Žitomiru, kde se původně usadili, rozesli se volyňští krajané do celého světa. Přitom vzdy zůstávali věrnými Čechy a upřímnými vlastenci a také ani na Volyn nezapomínali a udržovali souměřitelnost s touto.

Část volyňských krajanů se odstěhovala do vnitřního Ruska, Kyjeva, Moskvy, Pětrohradu a jiz za carského Ruska tam tvořili četné české spolky, jichž život se soustřeďoval kolem časopisu „Ruský Čech“ a později „Čechoslován“, které vydával hlavní kvasilovský krajan Venceslav Svihovský. Při násilné přeměně viny, kdy carské Rusko chtělo z katolíku udelat pravoslavné, nepoddali se někteří a raději se z Volyně odstěhovali a vytvořili na Balkáně v nehostinné krajině Bosny několik osad, z nichž největší jest Bosenská Nová Ves, která těsně před válkou postavila krásný národní dum a svůj vlastní kostel sv. Václava. Tuto emigrační možno nazvat emigrací náboženskou.

Do zámorí odjelo již před první světovou válkou hojně krajanů a po válce pak tento proud ještě zesílil. Hlavní proud vedl do Kanady, kde naši krajané z Volyně stali se usilovnou prací zámožnými farmáři a uplatňují se také ve všech oborech. Některé čs. spolky v Kanadě jsou výhradně volyňské. Zejména uvědomělí jsou evangeličtí krajané vedení kazatelem Zajčkem, ale i katolická část má své kostely a svou duchovní péči. I my po osvobození navázali jsme s těmito krajanými styky prostřednictvím Věrné stráže, dopisujeme si s nimi a Věrná stráž v počtu několika set výtisků přináší těmto zvěstí o dilet a životě krajanů vrátivších se po těžké pouli cizinou do vlasti. Také návštěva Ing. Mráčka u nás je toho důkazem.

Také v USA, Brazílii, Argentině, Bolívii i Mexiku jsou usazeni naši uvědomělí volyňští bratři. Část dopisů, kterou otlukujeme, dá vám nahlédnouti do jejich života a ukáže na velkou a ničím nezkalenou lásku k vlasti a k bratrům, kteří žijí nyní ve svobodné, nezávislé, demokratické republice, kde čs. národ opeřený o svého velkého slovanského souseda a své západní přátele řídí si sám své osudy.

Stará vlast, vsichni Volyňští a dobří vlastenci posílají v tomto čísle Věrné stráže upřímné a srdečné pozdravy s prosbou, abyste vy, naši bratři v zámorí, kteří jste čistým okénkem naší vlasti do světa, nezapomněli. Jsme šťastni, že jsme svobodní, jsme šťastni, že vás v cizině máme, neboť jste naši nejlepší propagaci, a jsme na vás hrdi. Vám všem tiskneme upřímně ruce a těšíme se, že na sokolském slětě se s vámi uvidíme... Jindřich Dušek.

New York hlavní město USA, město s tisíci mrakodrapy, symbol nového světa, kde našlo domov tisíce Čechoslováků

Pošle vám strýček z Ameriky čokoládu?

ks- Našemu znárodněnému průmyslu nelze vytýkat nedostatek podnikavosti a pružnosti. Přesvědčujeme se o tom na každém kroku v nejrůznějších oborech. Tyto hybné páky se mohou a musí uplatnit v nastávajícím mocenském zápase o zahraniční trhy, kdy půjde o celonárodní zájmy našeho státu. Předpoklady k tomuto zápasu máme velmi dobré a jde jen o to, aby na exponovaných místech byli lidé s prvotřídní kvalifikací a širokého rozhledu, abychom zahraniční trhy dobyli z velké části pro sebe. Je to náš životní úděl: naše zboží musí ven do světa, abychom mohli vyrábět a náš průmysl mohl udržovat plnou zaměstnanost a zvyšovat úroveň našeho lidu.

Proto se zadostiučiněním kvitujeme snahy vedoucích představitelů čs. znárodněného průmyslu cukrovinkového a čokoládového, že hledá cesty, jak tyto produkty umístit za hranicemi a zvláště na největším zahraničním trhu, který představují Spojené státy. Přes obrovskou tamější produkci tohoto zboží naše výrobky mají velkou možnost se uplatnit, neboť naše

cukrovinky a naše čokoláda jsou kvalitnější než americké, přesto, že suroviny k těmto výrobkům musíme kupovat z Ameriky. Styky s americkými dovozci, které se podařilo nyní navázat, slibují velké úspěchy na tomto poli obchodu.

Z těchto nových styků se Spojenými státy vznikla myšlenka, která se opravdu může nazvat šťastnou. Čokoláda je a bohužel jistě ještě dlouho bude u nás přidělové zboží. Valuty, které za kakaové boby platíme, musíme za zboží u nás vyrobené dostat zpět. S tím nutno ještě nějaký čas počítat. Je však u nás přece jenom mnoho lidí, kteří mohou získat čokoládu, tu nejkvalitnější, způsobem, který přinese užitek nejen jim, ale celému našemu národnímu hospodářství.

Ten, kdo má příbuzné anebo známé v Americe, může se těšit, že mu pošlou balíčky s čokoládou ve váze 5 nebo 10 liber, za cenu 5.50 resp. 9.90 dolarů. Obrovská propagační akce se v tomto směru v USA již rozjela.

Při tom nejzajímavější je, že mu nebude čokoláda poslána z Ame-

riky, nýbrž přímo z Prahy nebo Bratislavý. Msto, aby putovala do Ameriky a zpět, zůstane prostě doma. Dobré americké dolary, které naše čokoládovny od amerických známých a příbuzných našich občanů dostanou, budou ovšem znamenitým přínosem do naší zásoby cizích valut. Takových pět — deset dolarů je v naší měně ovšem značný peněz, ale na americké poměry je to částka, kterou americký přítel snadno může uvolnit. Proto vy, kteří máte strýčka za velkou louží, se máte na co těšit.

Dr Křenek jede do USA

V sobotu odletí k tříměsíční přednáškové cestě po USA a Kanadě synodní senior českobratrské církve evangelické ThDr Josef Křenek. Odjíždí tam jako náš významný církevní představitel na pozvání Národní jednoty čs. evangeliků a Prebysterní církve severoamerické, dvou to velkých církevních organizací, jejichž upřímný zájem o ČSR je staršího data. Hovořit o tom, znamenalo by vzpomínat vděčně zásluh, jež si zejména Národní jednoty čs. evangeliků získala podporou našeho druhého odboje.

Senior dr. Křenek za tyto zásluhy jistě složkám a členům obou skupin amerických evangeliků poděkuje. Navíc však bude mít možnost v přednáškách vyličit, jak u nás po válce žijeme. To, myslím, bude na jeho cestě to nejcennější pro Američany i naše krajany — i pro republiku.

Krajané ze zámoří se hlásí. Vladimír Brož volá ze Satijova od Dubna rodinu Pěničkovu a Syrovátkovu. Irenk Špur volá své přátele z Novošulek, Ema Blana volá své přátele z Hulče. Joe Liška volá své pozůstalé přátele z Malina. Valtr Žitný volá své přátele a známé ze Sklině. Antonín Dudek volá své volyňské přátele v ČSR, J. Škrabal, Kanada, zdraví své přátele z Boratína a z celé Volyně. Tomy Mikolášek z Kanady volá Josefa Kočku ze Mstyšína, Holátka z Dorohostaje a své přátele v ČSR prostřednictvím pí Pluhařové, také V. Havlíček v Kanadě (pocházející z Hrušvice) volá a zdraví své přátele, Puc Maria Luska z Hrušvice pozdravuje krajany z Hrušvice, zejména Dražilovi. Josef Honzátko volá své rodiče a příbuzné z Jezírka a čeká dopis. V. Schantora z Kanady pozdravuje své přátele z Ulbarova a celé Volyně. Rektor Václav, Kanada, volá se svou paní své volyňské přátele v ČSR. Paul Haken, Kanada, pozdravuje své příbuzné ve vlasti. A. J. Moravec, Kanada, pozdravuje a volá své příbuzné nyní v ČSR, John Petrla, USA, volá své přátele z Boratína, zejména Bohatcovi. John Fibich, Kanada, volá své přátele z Michalovky a Boratína. Josef Dušek, USA, zdraví své příbuzné. W. Gregora, Kanada, posílá všem v ČSR pozdravy,

Odbočka čsl. národního sdružení v Henrichsbourgu, Kanada

Joe Dvořák, Rudolf Dvořák, Sláva Marek, Vladimír Glaič, Kanada, pozdravují krajany v ČSR, Josef Loukota, Kanada, volá sestry Zofinu a Věrušku z Kopče, Anna Světlíková, USA, volá své krajany z Boratína a pozdravuje. Josef Bešta, Kanada, volá Klaba ze Mstyšína, Jaroslava Ledvinu a Antonína Šrámka. J. Mirovský, Kanada, zdraví jménem své paní, roz. Šubrtové z Račina své krajany a prosí o zprávy. Krubert František zdraví své přátele v ČSR. C. a A. Pastner, USA, zdraví své příbuzné v ČSR.

Meath Park, Kanada. Místní odbočka č. 80 Čsl. národního sdružení v Kanadě skládá se výhradně z volyňských Čechů. Pedsedou je br. Holátka, který se všemi krajany se stará, aby poslali něco na Malinský fond a peřdplatné na Věrnou stráž. Na fotografii, kterou Vám posíláme, jsou: Z. Mišáková, Holomíčková, Lingrová, Mišáková, M. Holátková, Hradecká, J. Holátka, J. Pazdernik, A.

Holátková, Hradcová, Lingrová, Hradec, Zámosný, V. Holomíček, Holomíčková, M. Lingrová, M. Zámosná, M. Štech, M. Pazderníková, V. Hradecký, Mišák, Hradec, Podaný, Hradecký, A. Novotný, J. Linger, J. Linger ml. a R. Mišák. Těsíme se velmi na Věrnou stráž, která nás spojuje s Vámi a s naší drahou starou vlastí, kterou jsme ani nepoznali. Prosíme o očištění fotografie, možná že nás naši krajané poznají.

J. Holátka, také Volyňák.

New Waterford, Kanada. Odbočka, která byla založena r. 1939, přestala existovat. Zůstaly jen tři rodiny Čechů a 20 rodin Slováků, kteří nebyli zapojeni do odboje. Ostatní členové se rozešli po celé Kanadě. Na odboj pořádal jsem celou řadu podniků a ústředí v Torontu odevzdali jsme více jak 1.000 dolarů. Můj muž je nemocen, Věrná stráž, ačkoliv jsem z Kolína, se mi nesmírně líbí. Na Malinský fond posílám jeden dolar. Vaše Ant. Bláhová.

Děti volyňských krajanů v Kitschener Ont. v Kanadě žijí intenzivním náboženským životem (první sv. přijímání)

Van Wert Ohio. Ačkoliv mám spoustu různého čtení, přece však Věrnou stráž mám nejraději. Je tam tolik zajímavého čtení a tolik informací, že se i u nás ráda čte. Preji Vám hojně zdaru a spokojenosti v nových domovech a zdravím vás přes oceán. Posílám 2 dol. a jsem Vaše Františka Motyčková.

Smithville Ont. Canada. Člená redakce! Oznamuji změnu adresy a přitom používám příležitosti napsati pár slov do našeho zamilovaného časopisu Věrná stráž. My volynští Češi v Kanadě jsme si VS tak oblíbili, že na ni netrpělivě každý týden čekáme a když přijde, necháme vše a čteme. Mezi námi je mnoho krajanů, kteří doposud neví o svých příbuzných. Zvláště ti čtou každou řádku, zdali se nedoví o osudu svých drahých z Volyně. Všem členům posílám srdečný pozdrav z Kanady a Vám, milá redakce, preji mnoho zdaru. Olga Matýsová.

Linwood Mich. USA. Zašlete na adresu Petr S. Paščuk, Zatec, Nákladní ul. 368/30 Věrnou stráž a sdělte, kolik mám za něj zaplatiti. St. Landa.

Esterhazy Sask. Náš český spolek pořádá zábavu na pomoc volynským sirotkům a vdovám. Čistý výtěžek 100 dol. posílám přes banku na adresu Kruhu přátel v Žatci. Prosím o poslání potvrzení a uveřejnění ve Věrné strážce a Hlasateli. Emil Knězácěk, tajemník.

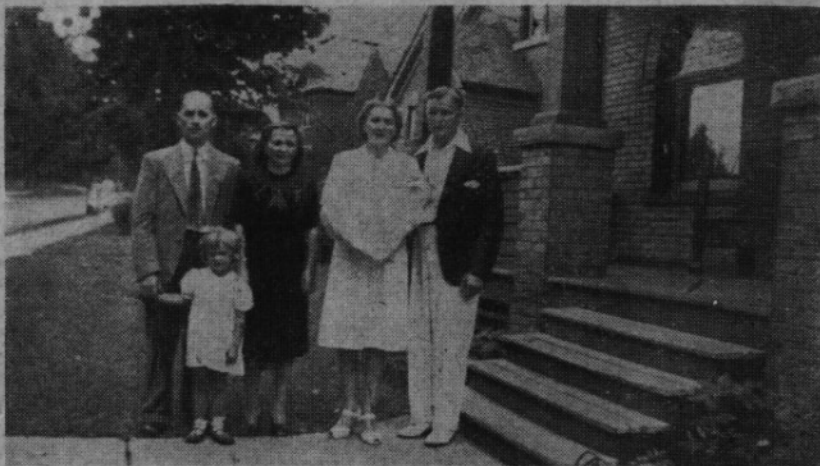
Zeneta Sask. Kanada. Podařilo se mi po obdržení Věrné strážce získati již 7 nových odběratelů a to jak mezi Volynskými, tak i mezi Československými. Předplatné 35 dol. zasílám. Většina odběratelů pochází z Volkova. Těšíme se na stálé spojení s Vámi. — Váš Antonín Dudek.

Henribourg Sask Kanada. Bratr Pazderník, jeden z nejoblíbenějších pracovníků mezi volynskými Čechy v Kanadě posílá nám opravdu krásný dopis s fotografií odbočky, kterou v některém čísle otiskneme a sděluje nám: Jsme nesmírně nadšeni vaší prací doma ve vlasti a celá odbočka u nás, skládající se výhradně z volynských Čechů, bude Vám v té práci pomáhati. Bude nám také pomáhati tajemník odbočky bratr Emil Kolbaba.

Baptisté v Kanadě. Informace o příslušnicích této náboženské společnosti vám podá Rev. Josef Zajíček 221 Jean Street, Toronto 9 Ont.

Změna adresy. Krajanka Mrs Marie Faflak přestěhovala se z Kanady do USA a její adresa jest Mahnomen R 2 Minnesota USA.

Upozornění bratřím v Kanadě! Předplatné, které činí ročně 4 dol., skládejte výhradně u Československého národního sdružení v Kanadě, jehož adresa jest Czechoslovak Alliance in Canada, 45 Richmond St. West, Toronto, Ontario. Také veškeré dary věcné i peněžní zasílejte přímo na jeho adresu. Jsme s vedením v přátelském styku a toto pak společně podle potřeby zařídí zaslání do vlasti. Chceme veškeré prostředky získané v zahraničí věnovati Studentským domovům volynské mládeže v Žatci, kde již našlo 70 mladých svůj nový domov.

Rodina Rektorova posílá Vám jménem všech krajanů v zámoří upřímné pozdravy od nich

Vzkaz Československému národnímu sdružení v Kanadě! Uposlechlí jsme Vaši výzvy a navázali jsme styky s br. ing. Mráčkem a on také přijel do Žatce, kde měl přednášku, navštívil řadu volynských rodin a podává Vám i Vašemu členstvu z řad Volynských dobré informace. Společně na Vaši pomoc a spolupráci dále, děkujeme již za vše předem a jsme s upřímnými pozdravy redakce a administrace Věrné strážce s Kruhem přátel vol. Čechů, Zatec.

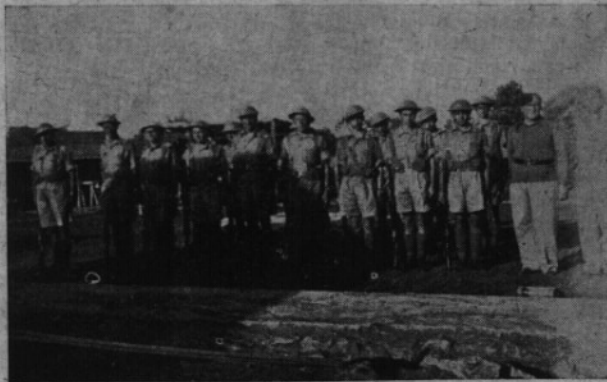
Kvítování od bratra Fr. Rektora z Kitchener, Ont. Za knížky po 2 dol. Rudolf Petráček, Václav Petráček, Fred Sparrwhawk, po 1 dol. Josef Petráček, Otto Weis st., Otto Weis mladší. Na předplatné a Mal. fond Petr Mangold 2 dol., Antonín Mikolášek 6 dol., paní Mišlovská 75 c, E. Novotný 1 dol., Stanislav Rektor, Winnipeg 2 dol. Na svatbě u Mlejnků z Novošulek 9 dol. (přineseme obrázek). Celkem 30 dol. Všem vše děkujeme.

Fr. Rektor nám píše: Dne 21. října 1947. Milý bratře! Zasílám výsledek mé práce. Použijte to ve prospěch těch studentů, co mají tam u Vás ten domov. Ostatní jest předplatné. Za ty knížky to poslala sestra Petráčková. Já mám na Moravě neosídleného

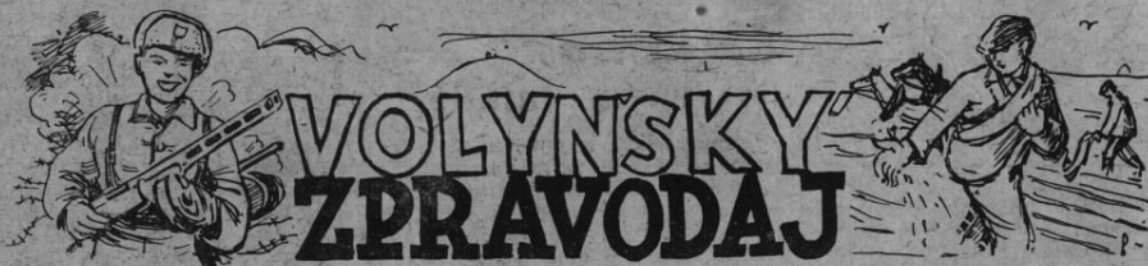
bratra Ant. Rektora ve Cvrčovicích a ten nemůže nikde nic dostat. Prosím Vás, pomozte mu. Jiní se radují a pší nám, jak jsou šťastní doma a on to říci nemůže... Pište nám. — Fr. Rektor.

Dary, došlé nár. Sdr. v Kanadě. Na Malinský fond přímo do centrály Čs. národního sdružení v Kanadě přišly tyto dary: Odbočka ČSNS Henribourg. Saska J. Pazdernik 16 dolarů a druhá sbírka 30 dol. J. Záměstný Step Greek, Sask 5 dol., Odbočka ČSNS Valley Centre, Sask (E. Kolafa, Goldberg) 32.25 dol. Celkem 83.25 dol. Částka bude předána ČSK v Praze. Vřelé díky všem dárčům!

Tetička Pluhařová nám píše! Dne 7. X. 1947. Posíláme vám 19 dolarů a prosím, abyste jména dárců uveřejnil a z oněch peněz abyste pamatovali také na sirotky Marii a Václava Zitného z Podlesie. Adresu připojuji. Buďte tam hodně zdraví, abyste ty naše děti z Volyně mohli dlouho a dlouho podržovat a všem vám preji dlouhého života a stálého zdraví a také pozhnání Hospodinovo. Marie Pluhař, Cohagen, USA. — Jména dárců: Marie Pluhař 5, G. O. Hejtmánek Delia 5, Anna Jřídek 1, Marie Karbula 5, Marie Sulek 2, G. Trínáctý 1 dolar. Celkem 19 dolarů. — Dárčům děkujeme!

Čsl. jednotka v Jeruzalémě v roce 1943, v níž bojovali čeští chlapi z celého světa (mezi nimi i br. Kitl z Kupičova)

Zprávy svazu

Vysvětlění. Na žádost poslance ÚNS Dr. Steinera přinášíme vysvětlení, jak se stalo, že se nekonala přednáška dne 19. X. l. r. v Zatci na Strelnici, ačkoliv byla ohlášena v čísle 40-41, roč. II Věrné stráže.

Zprávu o tom, že se přednáška bude konat 19. října t. r., přednesl na schůzi výboru dne 4. X. t. r. br. npor. Emil Cilc, člen ÚVSCV. Zpráva byla výborem vzata s potěšením na vědomí a na návrh br. npor. Cilce rozhodnuto, aby byla uveřejněna ve Věrné stráži. Stalo se tak v čís. 40-41 ze dne 13. října t. r. ve zprávách Svazu. Mimo to br. npor. Cilc stylisoval sám ještě jednu zprávu a tak se stalo, že byla uveřejněna, vzhledem k důležitosti, v různém znění v tomtéž čísle VS po druhé na str. 2.

Poslanec Dr. Steiner byl však o celé chystané akci informován teprve v pátek 17. X. l. r., kdy měl již předem stanovený program na neděli 19. října a nemohl proto při nejlepší vůli vyhovět a přednášet v Zatci.

Revise účetnictví SCV. Dne 1. XI. t. r. byla provedena revise účetnictví SCV. Dle zprávy revisorů účtů na schůzi výboru 2. XI. t. r. je stav účetnictví SCV uspokojivý.

Osídlovací příspěvek — nárok osob přestěhovavších se do pohraničí po 30. IV. 1947. MNO Kleg upozorňuje všechny příslušníky, II. odboje, kteří přesídlili nebo ještě přesídlí do pohraničí po 30. IV. 1947 za účelem nastoupení do zaměstnání, že neobdrží osídlovací příspěvek, nýbrž mají nárok na příplatek k nákladům přestěhování podle vládního nařízení čís. 250/1943 Sb., jehož výplatu provádí příslušný úřad ochrany práce.

Inženýrům a technikům z Volyně. Nepochybujeme o tom, že mezi 35.000 reemigrantů ze SSSR bude dosti značný počet inženýrů, techniků a technických pracovníků téměř ze všech oborů. Nevíme však, jak jsou umístěni, kde a za jakých podmínek pracují, zda vůbec uplatňují své odborné znalosti a zkušenosti. Proto pobočka SCV v Praze, ve snaze pomoci, případně poradit těmto technickým silám, prosí, aby technici všech kvalifikací a oborů oznámili lask. pražské pobočce místo a odbor, ve kterém pracují, platební podmínky a vůbec svá přání. Pobočka jest již ve styku se stavovskou organizací Inženýrskou komorou a spolkem československých inženýrů SIA, kteréžto organizace sdružují kolem 15.000 inženýrů a techniků. Pomocí těchto organizací mů-

žeme značně přispět našim krajanům k dosažení lepšího uplatnění se resp. ke zvýšení životních podmínek. V dnešní době, kdy téměř ve všech odbořech jest citelný nedostatek technických sil, bylo by škoda každého našeho krajana, který snad z různých důvodů nepřispívá k budování své pravé vlasti. Prosíme, obraťte se s důvěrou a podávejte informace pobočce v Praze resp. štkpt. Ing. J. Kozákovi, ministerstvo sociální péče, Praha II, Spálená č. 17 a Ing. T. Holubovyčovi, Praha II, Na Moráni č. 7. S krajanským pozdravem za Svaz Cechů z Volyně odbočka v Praze Ing. Holubovyč.

Schůze výboru ČÚZ. Dne 23. X. t. r. konala se v klubovnicích místnostech Československého ústavu zahraničního v Praze („Mánes“) schůze výboru. Svaz Cechů z Volyně byl zastoupen delegáty: štkpt. Kozákem a Vlad. Lešnerem. Byla projednána celá řada otázek souvisejících s reemigrací, osídlováním, otázkou sociálního a kulturního rázu. Náš zástupce štkpt. Kozák navrhl vytvoření komise, do které by vesli zástupci ministerstva zemědělství, soc. péče, ČÚZ a SCV a která by prošetřila osídlovací a sociální podmínky reemigrantů osídlených v Čechách a na Moravě. Štkpt. Kozák navrhl dále, aby do výboru odbočky ČÚZ čís. 1 v Brně byli povoláni 2 zástupci SCV. Návrh byl přijat a SCV bude vyzván, aby tyto delegáty určil.

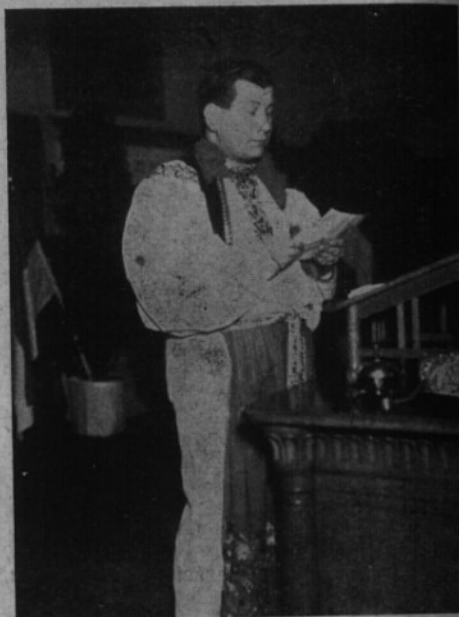
Ze života pražské odbočky. Pražská odbočka SCV oznamuje, že její schůze byly opět (po letní přestávce) zahájeny a konají se pravidelně jednou za 14 dní, a to vždy v úterý.

Pražská pojišťovna, resp. její obvodové zastupitelství v Zatci sděluje, že vedoucí dirigent Chalupa byl pověřen každý týden vždy v pátek od 9—12 hod. dopoledne podávat zdarma veškeré informace v otázkách pojištění vol. Cechům.

Zprávy redakce a administrace

Jako odpovědný redaktor Věrné stráže považuji za svou milou povinnost poděkovat dnes, ve výročí jejího zrodu, všem, kdo jakýmkoliv způsobem přispěli radou i účinnou pomocí k tomu, že mohla plnit své poslání v rámci daných možností.

Zvláštní dík a plné uznání patří br. Jindřichu Duškoví, administrátoru Věrné stráže. Je těžko představit si existenci časopisu bez finanční základny. A tuto pevnou základnu br. Dušek Věrné stráži vybudoval vlastní iniciativou, pracovitostí, schopností, pilí a vynalézavostí

Jindřich Dušek,
administrátor Věrné stráže

jemu vlastní. Práci pro Věrnou stráž věnoval se s nadsením a láskou. Tuto skutečnost nemůže nikdo popírat a přesto, že mu byla a je jeho záslužná a těžká práce často z osobních i jiných bezvýznamných a malicherných důvodů ztrpčována, nezahorl a věřím, že i dále zachová k Věrné stráži ten nejlepší poměr.

Jaroslav Chudoba.

K prvému výročí Věrné stráže. Dne 28. října 1947 uplynul rok ode dne, kdy Věrná stráž spatřila světlo světa. Těžko se rodila. Mnoho bylo těch, kteří ji plánovali a jen několik, kteří plány uskutečnili za tak tvrdých podmínek. Nebylo kartoték, nebylo kaneleři, nebylo peněz a přece vyšla! Byla přijata od volyňských bratrů s nezměrnou láskou. Vyšla v době, kdy ještě mnozí nedoufali, že přijdou rodiny, po četných zklamáních nevěřili již nikomu, a mnozí ztratili víru v sebe. Věrná stráž stala se nejen věrným strážcem bratrů, osudem tak pronásledovaných, ale zažehla v jejich srdcích pohořelou novou naději a jistotu, že vše, co prožili, není marné, ale ti, jimž patřilo vždy a všude jejich srdce, určitě přijdou. Morální význam Věrné stráže jistě zhodnotí

br. red. Chudoba, který je nad jiné povoláný, jehož návrh na název časopisu Svaz přijal a jemuž můžeme děkovati za to, že Věrnou stráž máme takovou, jakou potřebujeme. Když jsem viděl, že Svaz nemá nikoho, kdo by se ujal hospodářství a administrace, neváhal jsem požádat ve svém zaměstnání ve st. službách o bezplatnou dovolenou a bez váhání vrhl jsem se do práce. Neřekl jsem se, že ti, kteří by v první řadě měli se chopiti práce, neměli čas, každý měl přece starosti o svoji existenci. Musel jsem v první řadě sehnati inserci, aby první čísla mohla vyjiti a podařilo se mi to. Musel jsem vyhledati tisíce adres a tyto napsati a připravit k expedici a sám také expedovati. Byla to velká řada nocí, kdy jsem třídil kartičky s adresami a psal... Ve dne musel jsem ještě sháněti finance a adresy porůznu se nacházející. A dne 28. října vyšlo první číslo Věrné stráže s projevy předsedy vlády, ministra generála Svobody, gen. Bočka, gen. Klapálka a j. Ještě dnes vzpomínám, jaká to byla radost. Je to nejkrásnější vzpomínka. Během roku se mnoho změnilo. Nevyplnila se prorocství, že V. S. po několika výtiscích zajde, naopak zesílila tak, že bez jakékoliv cizí pomoci vychází z počátečních nesnázi s konsolidovaným účetnictvím a administrací směle do nového roku. Stačí zaplatiti účty tiskárně, vyplatiti personál, který jí dělá a ještě Svazu sehnala statistickou částku na Malinský fond. Jsme lidé a při tak velké práci se také udělá chyba.

Potěšila mne proto nesmírně upřímná slova uznání od pracovníka, který pro Volyňské tolik udělal, br. škpt. Kozáka v předposledním čísle V. S. Řekl to za nás všem těm, kteří z důvodů osobních, náboženských nebo politických, jsouce pěkně schováni, hřeje se na výsluní příznivé doby, bijí hlava nehlava do díla, kterému nic nedali, ničím nepomohli, ba ani předplatné dosud nezaplatili. Věrné strážě pak na prahu nového roku putování, kdy překročuje počet 5.000 odběratelů, přejí, aby i všude jinde a dále našla takového hřejivého přijetí, jako jej našla u těch upřímných a prostých volyňských duší na venkově po celé vlasti i v cizině. Přejí jí více upřímných a obětavých spolupracovníků, kteří by nejen kritisovali, ale pracovali, pomáhali a skutečně ji dělali. Nuže tedy, „Věrná stráž“, jdi dále do 10.000 odběratel, přinášej dále radost do srdcí těch bratří s hrdým čelem, s upřímným srdcem, roztroušených ve vlasti i v zámorí, s volyňskou dobrotou, pozvedej klesající, pomáhej potřebným do té doby, až my všichni zde na této svobodné české zemi meškající budeme mítí vědomí, že jedno jsme. — Jindřich Dušek, administrátor Věrné stráže.

Vol. Čech Janda Josef, t. č. usídlen v Brusnici čp. 175, okres Trutnov hledá syna Josefa Jandu, nar. 16. srpna 1930, odběhl od transportu na stanici Mukačevo v únoru 1946.

Tribuna volyňské mládeže

Soubor volyňské mládeže v Žatci vyhověl pozvání našich krajanů v Aši, kteří pořádali u příležitosti založení odbočky seznamovací večírek. Do Aše i zpět se jelo nákladním autem. Že jsme pořádně zmrzli, a při prudším zabrzdění auta byla často „valná hromada“, nemusíme ani připomínat. Přesto nijak nekazily tyto příhody náladu. Co všechno se dá překlenout při nadšení tohoto souboru! Mimo to, že byl poněkud nevhodně volen sál, že nebylo žádné jeviště a při tom pořadatelé nepočítali s tak velkou návštěvou, zájezd splnil své poslání. Každé jednotlivé číslo mělo velký úspěch. Krajané byli tak nadšení, že si vynutili svým potleskem opakování některých čísel. Je pozoruhodné, co všechno tento soubor dovede, zvláště když vezmete v úvahu, že je to mládež, která studuje a zkouší jen ve svých volných chvílích. — Večer zahájil ing. Petříček, předseda odbočky SCV. Proslavil Jindřich Dušek, který za Kruh přátel volyň. Čechů výstižně zhodnotil význam naší menšiny a vyzval přítomné, aby všemožně usnadňovali usídlení volyňských Čechů a jejich zapojení do pracovního procesu. Potěšujícím faktem bylo, že se večírku zúčastnili místní význační činitelé.

Další vystoupení souboru volyňské mládeže. V předvečer 28. října na oslavě akademii vystoupila část souboru a předvedla recitačně i tanečně: Polku a Kolomyjku. Bylo vidět kus práce. Škoda však, že soubor nemá k dispozici kroje. Ať se nikdo nediví, neboť jsme si z ciziny dovezli českou řec, lásku k vlasti, ale kroje jsme po čtyři generace zachovat nemohli. Proto nebereme některé poznámky na vědomí. Vždyť všichni ve vlasti také kroje nemají. My však se vynasnažíme a 29. listopadu na samostatném večeru si kroje opatříme. Jsou ještě hodní lidé na světě a v dnešní těžké době doufáme, že nám pomohou. Mládeži, nedej se odradit a svou práci dokaž, že jsi života schopná! L.

Kulturní hlídka

Ochotnická divadla. Jak jsme se již zmínili o zakládání ochotnických spolků, dnes vás informujeme, jakým způsobem se takový zakládá. Ještě jednou upozorňujeme, že kde se již takový spolek nachází, ať v Sokole nebo v jiné organizaci, bylo by zbytečno nový spolek zakládat. V tom případě radíme, aby se každý, kdo chce v ochot. spolku divad. pracovat, přihlásil do spolku již existujícího a pracoval. Nenachází-li se takový, podáváme zde postup při zakládání. Spolková činnost řídí se stanovami, jež musí býti schváleny zemským národním výborem. Stanovy spolku vypracuje přípravný výbor. K usnadnění práce vydala Ústřední matice divadelního ochotnictva českého v Praze tiskem vzorné stanovy pro divadelní

Jiří Rébl — prof. reál. gymnasia v Podbořanech — volyňský básník a spisovatel, zahraniční voják, velký přítel Věrné stráže

spolky ochotnické a prodává kus za 5 Kčs. Tyto stanovy nutno doplniti pouze v odstavci 1. názvem spolku, v odstavci 4. částkou, již se získává zakládající členství, v odstavci 10. počtem členů výboru (zpravidla 6, náhradníků 3, přehližitelů účtů 2, v odstavci 11. souhlasně jako v 10., v odstavci 16. komu připadne jméni v případě likvidace spolku (zpravidla Ú. M. D. O. Č.). Spolek povoluje zemský národní výbor. Žádost o povolení spolku, jež zašlete prostřednictvím okresního národního výboru, může býti jen stručná (asi toto znění): „Podepsaný přípravný výbor oznamuje, že hodlá založiti v... spolek divadelních ochotníků... (jméno spolku), podle zákona ze dne 15. listopadu 1867 č. 134 a žádá, aby zemský národní výbor vzal na vědomí toto oznámení. Vyřízení budiž zasláno podepsanému... Stanovy v pěti stejnopisech přiloženy.“ Žádost, která se kolkuje kolkem za Kčs 12.—, podepíší tři členové přípravného výboru, z nichž jeden udá svoji přesnou adresu. K žádosti připojí se pět výtisků stanov, doplněných v odstavcích 1., 4., 10., 11. a 16. a opatřených kolkem za Kčs 2.—. Žádost budiž odeslána poštou doporučeně. Za tři měsíce ode dne podání žádosti za povolání stanov může spolek započítati s veřejnou činností spolkovou. (Ovšem v této době se může již vše k takové činnosti připravovat.) Po obdržení výnosu zemského nár. výboru, kterým se utvoření spolku potvrzuje, svolajte valnou ustavující schůzi. Tato schůze volí předsednictvo a výbor spolku, jenž pak ihned zahájí spolkovou činnost stanovami určenou. Při volbě názvu spolku postupujte opatrně a volíte-li jméno osoby, volte osoby zasloužilé o divadlo nebo národ. U osob

žijících nutno žádati tyto o svolení, aby spolek směl nésti jejich jméno a takové povolení nutno přiložiti k žádosti a kolkovati kolkem za Kčs 2.—. Po ustavení spolku přihlaste se za členy Ústřední matice divadelního ochotnictva českého v Praze (Praha II, Spálená 11) a vyžádejte si přihlášku s příslušnými tiskopisy. Po splnění členských povinností máte právo na používání výhod, plynoucích z členství v této organizaci. Upozorňujeme vás také na časopis „České lidové divadlo“, jež vydává ÚMDOČ a jeho adresa zní: Praha II, Pštrosová 22. Tento časopis vychází jednou za měsíc a celoroční předplatné je 50 Kčs. — Navazující na bohatou tradici českého ochotnictva na Volyni doufáme, že zde tím více se naše schopnosti uplatní. Tož s chutí do práce! L.

Doporučujeme:

Hry pro mládež do 10 až 12 let: Černoušek a opička (ruská), Medvídek Bílé břicho (Matvějev, ruská), Doktor dobráček a zvířátka (Loffting, anglická), O Slunečnicku, Měsíčku a Větrníku (česká), Popelka (Marie Holková, česká), Zelva, ropucha a lesní duch, (z indiánských motivů, M. Melanová), Malý Muk (Mila Mellanová, česká), Bratrstvo bílého klíče (Fr. Langer, česká), Jirkův velký vynález (E. Holan, česká), Kurážná Káča (česká), Jak se Honza učil bát (J. Pokorný, česká), Barbory a tři trpaslici (A. Kalous, česká).

Pro dospívající mládež. Jiříkovo vidění (J. K. Tyl, česká), Praha Matička (pásmo o Praze, česká), Švec a čert (M. Liška, česká), Don Quiote (A. Valenta, podle Cervanta), Serjoža (Lubimová, ruská, překl. Mellanová-Libovický), Fialový mstitel (H. Stuchlý, česká), Syn pluku (Katajev, ruská, přeložili Mellanová-Libovický). Tyto hry jsou velmi hodnotné nijak nevtíravou výchovnou tendencí. L.

Slyšeli jste v rozhlasě?

„Masaryk miloval prostého člověka, sedláka, dělníka, živnostníka. Neměl rád lidi ve své poiovzdělanosti nafoukaných, nepřirozených a snobských. Proto jeho zájem myšlenkový i praktický byl upřen na potřeby drobného člověka. Každé velké dějinné hnutí posuzoval podle toho, jak ulehčovalo starosti a povznášelo život tak zvaných malých lidí. Jeho mysl plála opravdovým zájmem o ty, komu rád společensky křivdil a kdo zápasil o chléb, důstojnost a svobodu. Měl živelné pochopení pro reformní i revoluční snahy dělnického i seiského lidu, třeba někdy bylo organizováno na světovém názoru, proti kterému měl vážné námítky. Neuznával ani vlastenectví, když se nestaralo o prosté lidi na venkově, v továrnách a dílnách.“

Prof. dr. J. L. Hrománka:
Masaryk stále živý.

Rodičovství jest velmi důležité povolání, ale při tom se k němu nepožaduje průkaz způsobilosti v zájmu dítěte.

Co budeme čísti?

Znárodnění našeho filmu projevilo se zřetelně i v našem písemnictví založením Československého filmového nakladatelství v Praze, jež soustavně pečuje o vydávání hodnotných a zajímavých knih z filmového oboru a tak nejširším vrstvám obyvatelstva umožňuje pronikati v taje filmového tvoření a správně rozuměti filmovému umění.

Z velkého nakladatelského přehledu uvedeného nakladatelství upozorňujeme zvláště na překlad z ruštiny: Filmové umění, jehož pisatelem je známý filmový estét Béla Balázs, na původní spisy A. M. Broušila: Film a národnost, Problematika námětu ve filmu, Česká hudba v českém filmu, Co víte o filmovém umění?, na knihu Vl. Bora: O filmové hudbě, a na překlad z angličtiny Budoucnost filmu, s nímž nás seznamuje A. Buchanan. Známy český novinář O. Kautský napsal dvě skvělé knihy: Umění vybrat si film a Pojď do kina, jež mají velkou zásluhu o výchovu našeho filmového obecnictva a o nichž se později podrobně zmíníme. Zájemci o filmovou práci si také rádi přečtou zdařilé knihy Jana Kučery: Dokumentární film a Kniha o filmu. Ctělé Chaplinovi uvítají jistě s porozuměním stejnojmenný sborník s pouťavými záběry ze Chaplinova života.

V sešitech budou vycházet v dohledné době Dějiny filmu z pera největšího českého filmového dějepisce ing. K. Smrže.

Knižnice Filmová okénka zachycuje v jednotlivých svazcích v dějovém sledu se stručným slovním doprovodem hodnotné filmy naší i mezinárodní výroby. V Knižně filmových scénárií byl vydán v literární úpravě scénář významného Krškova filmu Housle a sen.

Do světa filmových čísel uvádí nás osvědčený filmový statistik redaktor Jiří Havelka v knihách Filmové hospodářství 1939—1945, Československé filmové hospodářství 1945 (květen až prosinec), Československé filmové hospodářství 1946 a v Československé filmové ročence 1947.

Nelze neupozornit přátele Československého filmu na vkusný a bohatě obrázky vybašený Filmový obrázkový kalendář vydávaný každoročně a na filmové pohlednice s podobenkami našich předních filmových herců pořízené pro Československé filmové nakladatelství fotografickým oddělením Československé filmové společnosti.

Mezi fotografickými publikacemi vydanými uvedeným nakladatelstvím zaujímají první místo Ročenka Československé fotografie, a roztomilá kniha pro velké i malé děti Raf.

Kreslený film Bratři v triku vydali v Československém filmovém nakladatelství dvě knihy pohádkových kreseb: Zasadí dědek řepu a Zvířátka a Petrovští, jež způsobí mnoho radosti zejména našim nejmenším čtenářům.

Filmové amatéry budou zajímat

knihy Režie amatérského filmu z pera dr. Sv. Ježka a Vysoká škola kinoamatéra z pera K. Kameníka.

Všechny tyto filmové novinky obdržíte u Československého filmového nakladatelství v Praze.

Nakladatelství Jos. R. Vilímek v Praze zahajuje nové sešitové vydání románů Julia Vernea, které příjemně vzrušovaly sny našeho mládí o dálavách a po nichž i dnešní mládež dychtivě sáhne, neb hodnotné, opravdu zajímavé dobrodružné četby pro mládež máme skutečně velmi málo.

Verneovy dobrodružné, cestopisné romány vyjdou v sešitech v tomto pořadí:

Tajuplný ostrov, Patnáctiletý kapitán, Dvacet tisíc mil pod mořem, Pět neděl v baloně, Michal Strogov, Země šelem, Puffící ostrov, Vynález zkázy, Země kožišin, Trosečníci lodi Jonathana, Nový hrabě Monte Christo, Sever proti jihu, Tajemný hrad v Karpatech, Děti kapitána Granta, Dva roky prázdnin, V pustinách australských, Zatopená Sahara, Ocelové město, Pán světa a další.

Obrazový doprovod obstará známý malíř Zdeněk Burian. Sešity vycházejí týdně. Prvý sešit má pouze 16 stran formátu 17×24 cm a obrazovou přílohu a stojí pouze 5 Kčs. Další sešity vycházejí o 32 stranách a stojí 10 Kčs. Poštovní za 10 sešitů je 1 Kčs.

Verneovy romány jsou i dnes časové a pokud doba předčila Verneovu tvůrčí obrazovnost, jsou příslušná místa v románech opravována našimi předními kruhy přírodovědeckými a technickými v čele s universitními profesory dr. J. Augustou a dr. J. Kuským.

Julius Verne narodil se v Nantes r. 1828. Jeho otec byl advokátem. Jeho bratr se stal námořníkem. Julius měl pokračovat v povolání svého otce. V roce 1848 odešel do Paříže. Studium práv ho nebavilo. Věnoval se vášnivě literatuře a divadlu. Seznámil se se slavným vynálezcem Aragem a zvědavým Nadarem, kteří měli nesporný vliv na jeho literární činnost. V roce 1857 se oženil. Roku 1863 vydal nakladatel Hetzel Verneovo dobrodružné dílo Pět neděl v baloně a vyplatil za tuto knihu Verneovi 10.000 franků. To byly na tehdejší poměry velké peníze. Hetzel uzavřel s Verneem smlouvu na 40 románů, které měl Verne napsat během dvaceti let. Verneova budoucnost byla takto zajištěna a Verne psal a psal. Až do roku 1905. Usadil se v Amiensu a pořídil si loď Saint Michel a cestoval po Středozemním moři, Severním moři a severní Americe. Verne hojně četl a studoval mapy a vyptával se inženýrů. Tak si získával přesné znalosti o otázkách, jež potom románově zpracovával.

Verneovy spisy jsou čteny všemi dětmi světa a přeloženy do všech kulturních řečí. Novým souborným vydáním se skvělými Burianovými obrázky dostanou se Verneovy spisy v novém rouše do rukou i naši zvědavé mládeže, jež v nich nalezne mnoho poučení a zábavy. -arc.

Různé zprávy

Svýčary — země a lid. Kruh přátel volyňských Čechů se samosprávou studentských domovů volyňské mládeže v Žatci uspořádá v chlapeckém domově dne 6. listopadu o 20. hodině v Domově mladých na Husově tř. přednášku o Švýcarsku. Přednášet bude švýcarský soc. pracovník z akce Don Suis Marcel Plösser. Tlumochiti jí bude dr. J. Horák. Úvodní proslov Vladimír Libovický.

Marcel Plösser, soc. pracovník švýcarské mírové akce „Don Suisse“ přítel Studentských domovů volyňské mládeže přednášet bude 6. listopadu 1947 o 20. hod. s mistrem Libovickým o Švýcarsku.

Vzpomněli jsme krajanů v Kanadě. Zástupce kanadských krajanů bratr Ing. Mráček zavítal na pozvání Kruhu přátel vol. Čechů do Žatce dne 13. října tohoto roku, kde měl ve 20. hod. ve velkém sále hotelu Zlatý anděl v Žatci přednášku o životě kanadských krajanů. Přednáška, která trvala více jak půldruhé hodiny, ukázala na velké dílo a důležitost této větve. Odměněna byla dlouho trvajícím potleskem účastníků, z nichž převážná část byla z řad volyňské studující mládeže. Pak volyňská mládež zazpívala pod řízením br. Fialy některé ruské, ukrajinské a polské sbory, které vhodně zapadly do rámce přednášky. Br. Ing. Mráček opravdu milým způsobem ukázal na dílo kanadských krajanů a vzpomněl i našich volyňských bratrů, kteří jsou dobrým prvkem této krajanové kolonie. Děkujeme mu upřímně a jeho prostřednictvím pozdravujeme všechny naše přátele v zámoří. Jemu pak osobně patří velké díky nás všech.

Severní Afrika. Marie Wilková, rozená Svobodová z Ludhardy dostala se přes Rusko, Persii a jiné země až do Afriky. Adresa Wilk Marie, Polisk. Settlement Gatooma South Rhodesia-South Afrika.

Z Kryr u Podbořan. President republiky udělil volyňskému Čechu panu Adolfu Svobodovi, rolníku v Kpyrech

č. 434, příslušníku 1. čsl. armádního sboru SSSR, v uznání bojových zásluh, které si získal v boji za osvobození republiky Československé z nepřátelského obsazení Československý válečný kříž 1939. Válečný kříž byl mu předán velitelem vojenské posádky v Žatci u příležitosti oslavy státního svátku 28. října.

Málnice. Volyňští krajané z Volkova usazení v Málnici věnovali výtěžek zábavy na postavení památníku padlým své obce. — Dne 4. t. m. oženil se náš krajan br. Jaroslav Borovský se sr. Růženou Karousovou. Svatba se konala v katol. kostele v Postoloprtech.

Volyňské bratrstvo na Litoměřcku. Náhodou jsem zajeř do střediska Boratinských v Chotiměvsi. Zašel jsem také do modlitebny, kde se každou neděli shromažďuje boratinské bratrstvo k bohoslužbám, tak jako tomu bylo na Volyni. Hostinský sál bývalý, velmi prostorný, vkusně proměněný v síň bohoslužebnou, je každou neděli svědkem, jak na 100 Boratinských se shromažďuje k poslechu slova Božího. Káže nadšeně a věrně starý nár. pracovník farář Opočenský, věřící jsou pozorní a překrásný pěvecký sbor více než 40letý může se nazvat chloubou této obce, která se kompaktně usadila v okolních vesnicích. Soudržnost Boratinských a věrnost náboženským zásadám může sloužit všem za vzor. D.

Pravoslavné bohoslužby v Dolní Libině. V obci Dolní Libina v šternberském okrese je usazeno 12 rodin Volyňských, vesměs z Hlinska. Po denních lopotách a starostech o existenci hlavní posilou na trnitých životních cestách jest jim slovo Boží. Každou čtvrtou neděli konají se pravoslavné služby Boží v místnosti, kterou k tomu účelu propůjčil pan Antonín Charvát, vojín Svobodovy armády. První mše svatá sloužena byla dne 19. X. 1947 otcem protorejsem Kačerem z Uničova, který na Volyni řadu let působil v Ulbárově. Snahou volyňských Čechů, usazených v Dolní Libině je, aby MNV v Dolní Libině přidělil jeden z volných domků pro zřízení pravoslavné kapličky. Stejnou prosbu mají občané přílehlých vesnic jako Horní Libina, Mostkov, Plinkout, kteří mají touhu navštěvovati pravoslavné bohoslužby v Dolní Libině. — Doufáme, že MNV vyjde nám vstříc, a tím bude dobrá věc vykonána. Rovněž jako Dolní Libina jsou určeny město Uničov a obec Dolní Dlouhá Loučka a Medlov za místa, kde se budou konati pravoslavné bohoslužby. Je třeba vzdáti chválu zpěvákům a děkanovi p. Emilu Duhovi za to, že váží mnohdy i 20 km cestu na bohoslužby. Děkujeme jim! Václav Šimek.

Krajanům ze Sofijejky

Váš bývalý učitel české školy z let 1917—1919 vás všechny srdečně pozdravuje a přeje vám šťastný a spokojený život v novém domově.

Přišli jste do vlasti, na kterou vaši dědové Cimr, Bureš, Dolejš, V. Macák a jiní se mnou s láskou vzpomínali. I vám, milí žáci a žákyně, snažil jsem

se starou vlast přiblížit a s jejími dějinami vás seznámit. Snad naše škola byla prvou českou školou, ve které byla učebna vyzdobena obrazem T. G. Masaryka. To bylo v roce 1917. V časopise „Jaro“, který jsem pro vás hektografoval, abyste se mohli cvičiti ve čtení, již v listopadu 1918 jste četli, že prvním presidentem čs. republiky bude T. G. M.

Mám na Sofijejku a na vás krásné vzpomínky, které mě v podzimu mého života blaží. Rád bych poznal vaše vzpomínky na sofijskou českou školu. Proto mi napište!

Vy chlapi, příslušníci Svobodovy armády, jsem na vás hrd a skláním se s úctou před vámi za vaše hrdinské činy! Těšilo by mě, když byste vzpomněli dopisem na svého bývalého učitele a napsali mu něco ze svého válečného života.

Adresa: Frant. Holý, ředitel měst. školy v Zamberku č. 653.

Poznámka redakce: Frant. Holý působil za první světové války na Volyni jako učitel české školy, kterou sám v Sofijejce, okr. Dubno, založil. Styk s krajany po léta udržoval písemně, posílal jim knihy, kalendáře a časopisy. V roce 1927 u příležitosti pouti ke Zborovu navštívil naše kolonie v okolí Verby.

Volyňští sirotkové mají maminku

Těžko se žije dítěti, jehož v útlém věku opustí otec i matka. Přetěžký je osud takového dítěte. Ale v našem národě našlo se vždy dosti dobrých duší, které dovedou vždy a za každých okolností pomoci. Místem, kde se těm nejmenším volyňským dětem dostává vše, co potřebují pro duši i tělo, jest Dětský domov na Leninově třídě v Žatci, starší to bratříček studentského domova na třídě Husově. Navštívil jsem již několikrát tento domov a nikdy se mi tam tak nelíbilo, jako když jsem tam byl se zástupci Červeného kříže z Prahy. Sedm volyňských dětí, těch nejmenších, vrátilo se z ozdravovny, s různými tvářičkami a s opravdu veselou náladou. Přezpívali nám celou řadu písní, co se tam naučili, a malá holčička Šimáčkovic, jejíž maminka je v nemocnici a tatínek slouží u SNB, poslala po nás tatínkovi a mamince sladkou pusinku. Všech volyňských dětí je zde 19, a vychovatelka Smrčková má z nich největší radost. Srdcem a duší celého krásného díla jest však „maminka“ domova, paní ředitelka Tomášková, která svou přítomností a skromnou prací, navenek neviditelnou a neobdivovanou, dává domovu hřejivou náplň, takovou, že všichni chovanci bez rozdílu jsou zde šťastní. Materiálně jest domov opravdu krásně vybaven. a to zásluhou OPM, která se po této stránce o domov stará opravdu skvěle. Po prohlídce celého domova od sklepa až k půdě odcházeji jsme s vědomím, že Dětský domov v Žatci jest dílem krásným a velkým a že také jiným může sloužit za vzor. J. Dušek.

In memoriam

Václav Hnídek

Jaroslav Hnídek

Otec a syn. Kolik takových krutých ran uštědřil nelítostný osud rodinám volyňských Čechů.

Drahý můj otče a bratře! Vzpomínám na Vás a budu vždy vzpomínat. Kdo jste je znali, vzpomeňte se mnou.
Libuše Hnídková

Dne 23. září 1944 padl v boji za vlast pod DuKlou vojník kulometčík **Vladimír Daniluk**, narozen dne 15. dubna 1924 v obci Zahaje na Volyni.
Otec a matka.

Zahaje vzpomíná na své padlé

V boji za osvobození vlasti padli jako vojník čs. zahr. armády z SSSR **Antonín Daniluk**, **Václav Chvalovský**, **Václav Šantroch**.
Cest jejich památce!

Rozděli se usedlosti? Volyňští krajané, když mají větší budovy, musí býti na usedlosti dva. Neplatí to však na p. Šenka z Trískolup, jehož usedlost by mohli docela klidně vlastnit dvě rodiny. Podívají se úfady na to?

Co je v Počeradech? Uvolnila se usedlost po panu Srámkovi. Domníváme se, že mají Volyňští přednost. Usedlost dosta' pan Josef Hlaváček, šofér a strojník, švagr pana Šenka, nezemědělec! Může to tak být?

Volyňská vdova u soudu. Dne 22. října souzena byla v Zatci u okres. soudu paní Alžběta Glásrová, kterou žaloval pan Jakub Josef, nár. správce v Truzenicích proto, že nasekala si pro své krásy, které si přivezla z Volyně, trochu vojtešky. Dotčený pán má 4 kusy vojtešky a má jí tolik, že jí nemůže ani uožít. Jmenovaná nebyla odsouzena.

Oznámení. Volyňští středoškolaři, kteří by se chtěli státí pravoslavnými duchovními, přihlaste se u Eparchiální rady v Praze II, Myslíkova ul. 32. Bližší zprávy sdělí duchovní správa v Zatci.

Dary na Malínský fond. V Soběchlebech, okr. Podbořany, vstoupili dne 29. 10. 1947 do stavu manželského br. Mikuláš Hejda se sestrou Marií Jahodovou. Jejich sňatku bylo požehnáno v pravoslavné církvi v Zatci otcem Zachem. Na staročeské svatební hostině zpestřené vpravdě uměleckým vyprávěním komických příběhů ze života volyňských Čechů br. Antonínem Jahodou a vlasteneckými písněmi, bylo z jeho podnětu a za všeobecného souhlasu a ochoty přítomných vybráno ve prospěch volyňských sirotků a vdov po padlých v bojích o osvobození ČSR 2560 Kčs. Náš volyňský krajan a přísl. čs. zahr. armády, nyní správce rest. „Automtčík“ v Kadaní Antonín Šeda věnoval 500 Kčs, Svaz Čechů z Volyně s potěšením konstatuje, že tento chvályhodný počin se stává mezi volyňskými reemigranty zvykem. Dárcům děkujeme a novomanželům přejeme mnoho štěstí na jejich společné cestě životem.

Poděkování. Dar na Malínský fond. Na svatbě sl. Věry Hlaváčkové a p. Vladimíra Skořepy v obci Deštnice bylo dne 26. X. 1947 vybráno na podnět br. Levického a br. Choura 1.106 Kčs na podporu vdov a sirotků po padlých z Volyně. Dar předal br. Josef Hlaváček z obce Deštnice. Všem dárcům děkujeme.

Poděkování. Dne 19. X. 1947 na svatbě sl. Allí Husákové z Výškova a p. Miroslava Stárka ze Zderáže bylo vybráno na podnět p. Balouna ze Zderáže 4.255 Kčs jako nar na Malínský fond. Dar předal p. Ing. Václav Stárek ze Zátce. Vzdáváme všem vřelé díky.

Poděkování. Odbočka Svazu Čechů z Volyně v Aši děkuje touto cestou Vladimíru Libovickému, br. Jindřichu Duškovi a souboru volyňské mládeže za vystoupení na seznamovacím večeru v Aši 25. X. t. r. O veliký úspěch tohoto večera se jmenování značnou měrou zasloužili a patří jim proto nejserdečnější dík.

Okresní péče o mládež v Podbořanech děkuje touto cestou všem, kdož se přihlásili o sirotka Antonii Korbélovou. S potěšením oznamujeme, že se nám podařilo děvče umístit a to podle jejího vlastního přání. Je nám potěšením, že tolik lidí, a to téměř většina ze řad našich Volyňských, otevřelo své srdce a chtělo se děvčete ujmout. Zaznamenali jsme si adresy všech a v případě, že budeme opět potřebovat jejich pomoci, dovolíme si na ně se obrátit. Všem lidem dobré vůle náš srdečný dík.

Poděkování

Paní Marie Richtmrová, Ústí n. L., Palánova 34, sociální pracovnice, dozorkyně důvěrnice sociální pomoci a Červeného kříže v Ústí n. L.

Volyňští Češi osídlení v okrese děkují Vám za všechnu práci a pomoc, kterou jste nám vždy ochotně a nezištně poskytli. Přejeme Vám mnoho zdraví a síly v dalším Vašem počínání při zmírňování soc. bolestí našich krajanů.

Pan major Leopold Rauš, stýčný důstojník MNO u OKMZ v Ústí n. L., legionář z minulé války.

Volyňští Češi osídlení v okrese Ústí n. L. děkují Vám za všechnu práci a pomoc poskytnutou při osídlení a umísťování našich vojáků i všech ostatních našich krajanů a za tak skvělé hájení našich zájmů. Po celý život budeme vždy vzpomínati Vašeho nebojácného postoje při prosazování našich práv.

Pan zem. ředitel Karel Patera, úředník ministerstva zemědělství, vedoucí osídlovací komise ministerstva zemědělství v Ústí n. L.

Volyňští Češi osídlení v okrese Ústí n. L. děkují Vám co nejsrdčněji za nevšední ochotu projevenou při osídlování našich krajanů a za Vaši přízeň a pochopení naší situace, též za cenné rady poskytnuté Vám v tak těžké pro nás době. Vždy budeme na Vás s láskou vzpomínat.

Vladimír Mikeš ze Šumperka děkuje touto cestou neznámé osobě, která mu zaslala adresu Antonína Vaška z Broumova.

Oznámení. Slečna Paščuková, učitelka-reemigrantka z Volyně zemřela dne 26. X. 1947 v Praze v zemském sanatoriu. Byla převezena dne 27. X. 1947 do Zátce a pohřbena na žateckém hřbitově. — Petr Paščuk, Zatec, Nákladní 368/30.

Malý OZNAMOVATEL

Volná místa

Kdo by měl zájem o: 1. dobře zařízené **kovárství** a k tomu zařízený domek, 2. **řeznictví** s rodinným domkem, 3. **koliální obchod a stáčírnu piva**, 4. **obchod radiopřijímači**, 5. **truhlářství** — necht se ihned hlásit nejraději osobně u Štěpána Faloutka, Lomnice čp. 65 u Falknova n. O.

Kdo má zájem o statek?

13 ha půdy, více luk, další nájem od NPF asi 7 ha (asi 7—8 ha orných v tom). Předám jen za investice, které jsou malé.

Vše strojově zařízení. 3 koně, 14 kusů hovězího dobytka. Traktor, samovazač, mlátička čistící, s novým lisem, nový vyoravač brambor, nový secí stroj 2.10 m široký, výfuk sena, 3 vozy na pneumatikách v provozu, 1 rozěbraný, 3 ráhové vozy pluh, 3 brány, 1 saně, třídič brambor atd.

Budovy jsou starší ve třech dílech, tvrdý kryt, vše v obci nízké položené. Dva vjezdy, zahrada. U silnice a blíže dráhy, asi 200 m od trati Žitava-Liberec. V místě 5 továren, průmyslová a zemědělská obec.

Zájemci nechtě se hlásí na adresu J. Heinz, rolník, Chotyně 58, okr. Liberec.

Hledáme

Anna Piskett, rozená Pospíšilová z Mizoče hledá své bratrance Kubáty Josefa, Annu a Pekuloše Josefa. Adresa: Anna Ben H. Picket, P. O. Box 12 Malin, Oregon USA. Pište přímo.

Jan Macoun, rodem z Moldavy Velké, okres Dubno na Volyni a **Josef Sámek**, četař od býv. Sborových ženistů p. plk. Kovařika, nechtě udají místo svého pobytu na adresu: Josef Zařepa, obec a pošta Kujavy cp. 108, okres Nový Jičín na Moravě.

Kpl. Václav Drnek, býv. přísl. 1. čs. sboru v SSSR, který svého času bydlel v Hnidavě na Volyni, nechtě laskavě sdělí místo svého pobytu na adresu: Václav Hora, Blšany čp. 20, okres Podbořany.

Vladimír Matušek z Hořetic čp. 809 hledá svého bratra Vojtěcha Matuška z Fařkovičky na Volyni.

Josef Peterka, Žatec, ul. Elišky Krásnohorské č. 35, hledá Františku Mejmonosou z Panské Doliny na Volyni.

Josef Kočka, Hazlov 55, p. loco, u Chebu, prosí o zprávu ty, kdož něco ví o smrti jeho syna Alexandra Kočky, nar. 1919, který padl u Dukly roku 1945.

Ferdinand Kovalčuk z Nivy-Hubinské u Lucka nechtě se přihlásí na adresu: Antonín Kozák, Jistebník n. O. čp. 97, okr. Břilovec. Je zde volná

hospodářská usedlost. Má-li zájem, nechtě se přijede podívat.

Josef Vejnar z Lucka nechtě se přihlásí na adresu: Antonín Kozák, Jistebník n. O. čp. 97, okr. Břilovec. **Chocholouš Jaroslav, Žatec, ulice Otakara Březiny 1363/8** hledá Evžena Ratušáka ze Ždolbunova.

Antonín Řach, vrch. respic. fin. strážce v Krnově, Nemocniční č. 8, hledá svého bratra Alexandra Řacha, nar. v roce 1915 v Českém Straklově u Dubna na Volyni. Jeho matka Anna, vdova po Františku Řachovi, zednickém mistru, se odstěhovala roku 1917 ze Straklova do Dubna, kdež se znovu provdala. Kdo by o něm nebo o jeho matce něco věděl, nechtě to laskavě sdělí na shora uvedenou adresu. Výlohy budou uhrazeny.

Josef Příbyl, Polmava č. 7, pošta Česká Kubice, okr. Domázlíce, hledá svého bratra Alexandra Příbyla z Hlinska.

Cecilie Němcová, rozená Marková, nar. 2. II. 1920, vdova po Josefu Němcovi, nar. v r. 1920, npor. RA, která prošla shromážďováním střediskem v ýřemošně, nechtě ihned oznámí své místo usídlení SCV!

Krajanům z Volyně věrně slouží

Okresní záložna hospodářská v Žatci**Okresní záložna hospodářská Podbořany**

Provádí

Věškeré peněžní obchody

Poskytuje

Provozovací úvěry pro zemědělce

TELEFON 375

Našemu chmelařství a všem chmelařům nejlépe slouží

DRUŽSTVO PĚSTITELŮ CHMELE V ŽATCI**Z ředitelství státních loterií v Praze**

85 milionů korun inkasovali již výherci 56. čs. třídní loterie a 85 milionů korun je v pokladně připraveno pro výherce nové hry, která počíná 15. listopadu

1/4 losu stojí 42 Kčs pro třídu.

Nezapomeňte, že jediné včas zaplacený los má právo na výplatu výhry!

Milionová premie!

Milionová hlavní výhra!

Ještě dnes obstarajte nákup ovocných stromků pro Váš sad
Odborný závod školkařský

JAROSLAV KVARDA

Tatinná č. 6, p. Postoloprty

Vám dodá

Zákrsky: višňové, revizové červené holandské a angreštové. Vysokokmenné: třešně, višně, ořechy, švestky a ringle.

MLÉKAŘSKÉ DRUŽSTVO V ŽATCI

Zapsané společenstvo s ručením omezeným

TELEFON ČÍSLO 215

Věrná stráž vychází jednou týdně. Vydává Svaz Čechů z Volyně nákladem vlastním. Odpovědný zástupce listu redaktor Jaroslav Chudoba. Red. a admin.: Žatec, nám. dr. E. Beneše 155, tel. 550. Tiskne „Svoboda“, fil. v Žatci, telefon čís. 374. — Používání novinových známek povoleno ředitelstvím pošt a telegrafů v Praze, čj. IA-Gre-2372-OB. Dohledací poštovní úřad Žatec. Předplatné na rok 1947 je 120 Kčs. Konto poštovní spořitelny č. 14939 — Okresní záložna hospodářská Žatec.

*Zemědělcům na Podbořansku,
všem spotřebitelům v kraji
poctivě slouží*

Dvůr Brdý - strojní mlékárna

TELEFON PODBOŘANY 270

Vyrábí

čajové máslo
měkký a tvrdý tvaroh
výborné jogurty
desertní sýry

Použijte našich služeb!

BUDOUCNOST *v Rakovníku*

**bojuje
proti
drahotě**

Veškeré hospodářské potřeby
Vám dodá a dobře Vás obslouží

Hospodářské družstvo
skladištní a výrobní v Žatci
zapsané společenstvo s ručením omezeným

Telefony 713-613, strojní odd. 481, dobyt-
kářské odd. 482, bramborářské odd., stroj. hno-
jiv, uhlí a dříví 657, oddělení zeleniny 675

Skladiště Žaboklíky, telefon 44 - Měcholupy, te-
lefon 34 - Trnovany, tel. Liběšice 11 - Kounov, tel. 10